

FENRIR

FENRIR

Johan Framhout

Schrijver: Johan Framhout
Coverontwerp: Johan Framhout
ISBN: 9789463185370
Uitgegeven via: : Yanga.be | Yanga.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Johan Framhout

‘Niets is op zichzelf helemaal goed of helemaal slecht.’

(Mahabharata, ±1000 jaar voor onze jaartelling)

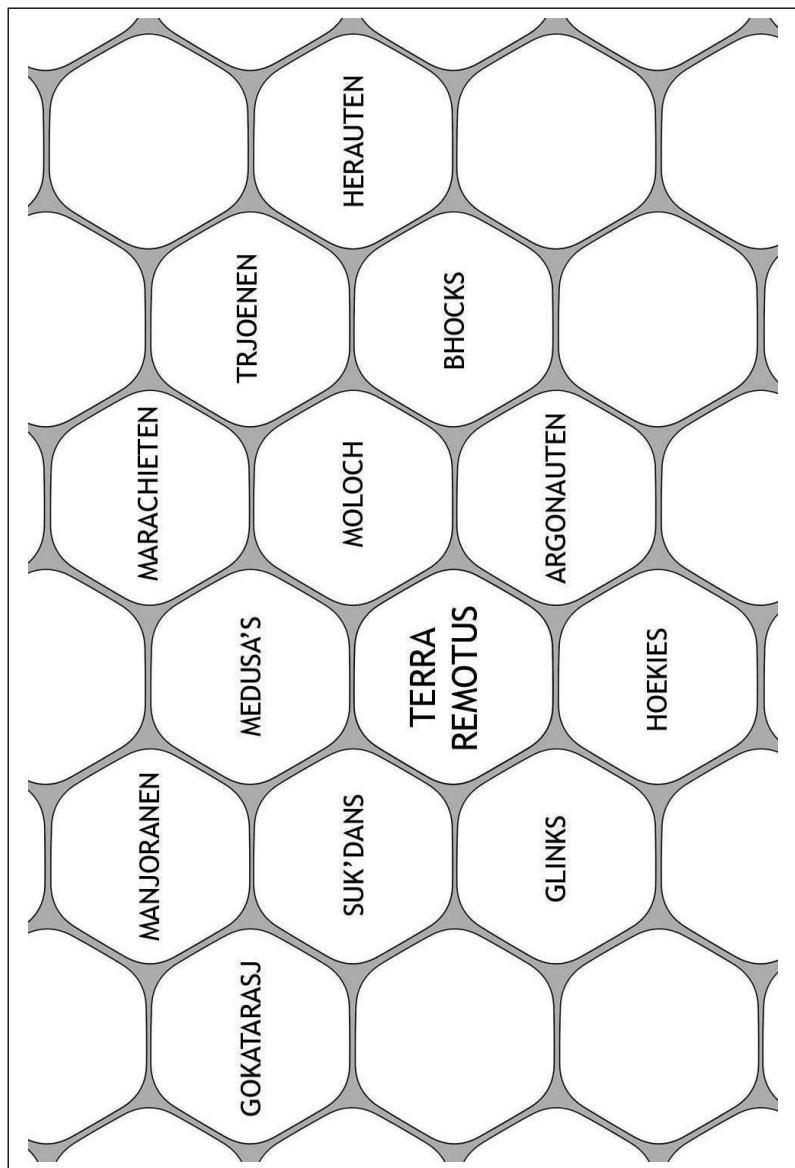
“De media kunnen geen instrument van de waarheid zijn, enkel van de leugen,” besloot Suzanne. “Tegenover miljoenen mensen kan niemand het zich permitteren om de waarheid te spreken.”

(Uit het hoofdstuk ‘de laatste kans’)

‘De wolf Fenrir ligt aan de monding van de rivier en wacht op de Ragnarok, niemand weet de tijd dat hij zich uit zijn ketting zal bevrijden en de goden zal aanvallen. De goden zullen sterven, Fenrir zal de zon opslokken, de aarde zal wegzinken in de zee en de sterren zullen verdwijnen.’

(vrij naar Jan de Vries’ Altgermanische Religionsgeschichte)

DE GRIJZE PLANEET

Sabotage

Krisian Wellis genoot van de pianomuziek hoewel hij er niet met volle aandacht bij was. Beethovens Mondschein-sonate golfde zijn oren en zijn ziel binnen. De vertolker was van de bovenste plank en het bizarre instrument van Blüthner, gemaakt van aluminium en bedekt met varkenshuiden, klonk verrassend goed, maar het geronk van de motoren stoorde Krisian. Ofschoon de motoren op een behoorlijke afstand stonden, maakten zij het concert minder genietbaar.

Zijn ogen dwaalden af naar Shinla op de stoel naast hem. Haar verschijning was in fel contrast met het interieur: haar langwerpige snoet met haar zwarte neus deed eerder aan een onbekend hondenras denken, bedekt met lange haren in okergeel en roze. De M'dar-Shoegr paste niet in het aardse interieur uit 1937.

De vertolker scheen zich aan het geronk niet te storen. Hij ging op in zijn spel alsof hij de sonate zelf had geschreven. Hij leek voorturend in een tweestrijd of hij de toetsen zou strelen, bespelen of bespringen. Misschien kroop hij straks in de klankkast, of ging hij zich languit op het klavier neerleggen, fantaseerde Krisian.

Hij vroeg zich af wat Shinla van deze muziek vond. De muziek van M'dar was erg verschillend en klonk hem vreemd in de oren. Naast de populaire muziek, die hem totaal onontwarbaar leek, was er ook mooie muziek die zeker niet ongenietbaar was, maar hij kon er niet door vervoerd raken. Shinla moest een gelijkaardige ervaring hebben als zij Beethoven hoorde, veronderstelde hij. Ze leek heel geboeid en keek niet in het rond zoals hij. Onverwachts draaide zij haar hoofd, keek hem even aan en lachte. Haar mondhoeken krulden daarbij extra, wat voor hem nog even grappig leek, nu zij bijna een jaar samenwoonden.

Ze schonken hun aandacht terug aan de extatische pianist. De piano was historisch niet helemaal correct, stond er in de brochure: het instrument was enkel aanwezig bij de eerste vlucht van dit schip en was daarna verwijderd om het aantal passagiers te verhogen.

Krisian schrok even toen de laatste klanken waren weggeëbd in het geronk en de vertolker voorover gebogen bleef alsof hij in een beeld was veranderd. Een applaus weerklonk.

“Mooi, is het niet?” polste Shinla. Ofschoon haar grote, bruine ogen wat opzij stonden, konden ze hem zonder moeite recht aankijken. “Of mag een M'dar-Shoegr daar geen oordeel over vellen?”

“Jouw mening telt evengoed als die van een aardbewoner.”

“De virtuele pianist bootst de stijl na van een topvirtuoos.”

Shinla keek hem onderzoekend aan. “Je bedoelt: het is toch maar virtueel...”

“Je kent mijn zwakke kant,” bekende Krisian zuchtend.

De artiest verliet de ruimte, het applaus deinde uit. Er heerst toch een andere norm voor een virtuele pianist, vond Krisian, het publiek applaudiseerde niet voor een bisnummer. Shinla stond recht en leidde hem naar de vensters. De in twee rijen boven elkaar liggende, schuine vensters gaven een zicht op het Amerikaanse vasteland. Het was nu erg bewolkt maar waar een opening verscheen, zagen ze een landschap in patchwork van groene lapjes, afwisselend donker of licht. Hier en daar waren huizen of andere gebouwen, van hierboven leken ze er lukraak neergegoid. Het werd stilaan donker, het schip zou die nacht landen. Ze draaiden zich om. De zitruimte leek op het dek van een zeeschip. Achter de tafeltjes met aluminium stoelen waren de wanden van de passagierscabines met hun ronde patrijspoortjes. Een deuropening leidde naar de traphal die ook als restaurant dienst deed. Daarboven was een balkon van het tweede dek, waar ook mensen stonden die door de grote vensters naar buiten keken.

Ze liepen langs de vensters en kwamen aan een tafeltje waar Clara en Jim Darmush zaten. Clara was een grote vrouw met een heel aangenaam gezicht, twee grijze ogen – de binnenste ooghoeken golfden wat naar beneden – onder smalle wenkbrauwen. Ze had een rechte neus en een vrij kleine, lachende mond, omkranst door een weelderige, bruinblonde haarmassa. Haar eveneens weelderige boezem op een slank lichaam wees op het regelmatig bezoeken van de cosmofaag, die behalve verjongingsprocessen ook het overtollige vet wegnam. Jims haar leek op dat van zijn vrouw: dezelfde kleur maar iets donkerder, niet erg lang maar toch weelderig. Hij had smalle, lachende ogen, een vrij brede neus en mond, die evenals de brede kin door een lachplooi was omkranst. Hun kledij paste niet bij hun haar, vond Krisian, ze waren gekleed in de mode van de jaren dertig, twintigste eeuw. Jim droeg een lange vest, een ruime broek, een gilet met horlogeketting en een V-hals die een gestreepte das toonde, zij een breed omgord wit kleed tot op haar enkels met een dubbele kraag. Ze hadden beiden geen hoed op, wat de meeste passagiers hier wel op hadden. Krisian was gelijkaardig gekleed als Jim, maar Shinla vond oude aardse kledij zinloos, haar gezicht verried dat zij geen aardse passagier kon zijn. Ze droeg oude kledij van M'dar: een bonten jasje dat met lange linten herhaalde malen horizontaal rond haar borst was gebonden en een lang, bruin kleed dat uit een voorste en een achterste helft bestond, verbonden door koordjes.

“Kom je bij ons zitten? We hielden twee stoelen voor jullie vrij,” nodigde Clara uit. “Niet dat er plaats tekort is.”

“Graag,” zei Krisian en ze zetten zich bij. “Ik las inderdaad dat de Hindenburg maar halfvol was bij zijn noodlottige vlucht.”

“Wel wat de passagiers betreft,” verbeterde Shinla. “Er waren zesendertig passagiers en eenenzestig bemanningsleden. Eenentwintig méér dan gewoonlijk,

er waren diverse rekruten bij. Voor zijn terugkeer naar Europa was het schip echter volgeboekt door mensen die de kroning van Georges VI van Groot-Brittannië wilden bijwonen.”

“Je hoort, ik heb een experte bij,” lachte Krisian. “Hoe gaat het met uw dochter?”

“Nataia, Jim en ik zijn nog steeds de dood van Herold niet teboven. De tijd heelt alle wonden, zegt men, maar de wond komt telkens terug open. Nataia is niet erg genietbaar, bovendien verteert ze het niet dat haar enige echte vriend naar de planeet Grotsj op expeditie is. Ze vertoeft momenteel in Dandogro, maar slechts half zo enthousiast als vroeger. We stelden haar voor om er naar de zee te gaan en de zeemeerminnen op te zoeken, maar ze bleef liever in ons kasteel. We gaan er straks naartoe.”

“Wisten we maar hoe haar gemoed wat op te vrolijken,” zuchtte Jim. “Sinds de dood van onze zoon proberen we haar meer aandacht te geven, maar ze trekt zich terug.”

“Ik probeer er niet al mijn energie in te steken,” bekende Clara, “anders ga ik er zelf onderdoor en daar is ze niet mee geholpen.”

Dat begrepen de anderen.

“Zin om mee te gaan naar het rooksalon?” stelde Jim voor. “Een dikke havanna roken?”

“Wat? Rook jij?” Krisian reageerde verbaasd.

“Welnee, maar een sigaar roken aan boord van een luchtschip van tweehondervijfveertig meter lang, gevuld met waterstof, dat is toch al te gek.”

“Ik blijf liever hier, daar zijn geen vensters,” vond Shinla.

“Wat een overmoed: een rooksalon hier,” Clara keek bedenkelijk.

“Er was geen gevaar, vonden ze toen,” legde haar man uit, die van zijn voornemen afzag. “Het was een cabine onder druk, dubbel beschermd, de ingang was enkel via de bar.”

“Maar het schip is wel in brand gevlogen, zoals we straks zullen zien.”

“Het schip was oorspronkelijk ontworpen om met helium te vullen,” wist Shinla.

“Amerika, die het helium uit de grond haalde, had een embargo afgekondigd voor de levering van helium aan Duitsland, officieel omwille van het nationaal-socialisme en het mogelijke militaire gebruik van luchtschepen, maar wellicht was de concurrentie de reden. Vliegtuigen waren minder rendabel dan luchtschepen omdat zij een start- en landingsbaan nodig hadden. Bovendien was er aan boord van een luchtschip zoals dit veel meer comfort. Het schip was trager en vloog gemiddeld honderdvijfendertig kilometer per uur, maar er werd tijd gewonnen op de luchthaven.”

“Toch vormde waterstof voor de firma Zeppelin geen probleem. Alle vorige Duitse luchtschepen waren met waterstof gevuld en er was nog geen ongeluk

mee gebeurd. Hetzelfde kon niet gezegd worden van luchtschepen van andere landen, Zeppelin bezat de beste techniek.”

“Werden zij veel gebruikt, die luchtschepen?” vroeg Clara.

“Heel veel voor zakenlieden,” vervolgde Jim, “als verbinding tussen Europa en Amerika. De Hindenburg had er in dat ene jaar al meer dan driehonderdduizend kilometer opzitten. De ‘Graf Zeppelin’ had een reis om de wereld gemaakt en zorgde het jaar daarop, in 1930, voor de eerste vaste transatlantische luchtverbinding. Ondanks de grote depressie bleef het schip actief tot 1936. Het schip is slechts voor de helft geboekt, omdat er een brief was geschreven met de melding dat er een bom aan boord was die zou ontploffen als het luchtschip New York was voorbijgevlogen.”

“Ah, waarom werd er dan geen geloof gehecht aan een bomaanslag toen de Hindenburg in brand vloog?” vroeg Krisian zich af.

“Inderdaad. Er waren twee verdachten aan boord. Hugo Eckener, de big boss van de maatschappij, hield altijd vol dat het een aanslag was. Een verdachte was Eric Spehl. Spehl had een communistische, antinazistische vriendin en had zijn post in cel vier, waar het eerst vlammen werden gezien. Hij was een amateurfotograaf, bij zijn bagage was een droge celbatterij gevonden, die samen met zijn flitser een prima brandbom vormde. Getuigen hadden een flitslicht gezien, net vóór de brand, onder de staartvin. Er werd verondersteld dat Spehl zijn bom enkel wou laten ontploffen na de landing, om geen slachtoffers te maken, maar door zijn geknoei zou die te vroeg zijn afgegaan. Hij kwam om in de brand.

De andere verdachte overleefde de brand. Dat was Joseph Spah, een acrobaat. Hij vertelde aan boord veel antinazigrapjes. Hij deed vaak bezoeken in de achtersteven, waar hij een hond meevoerde, Ulla, voor zijn kinderen in Amerika. Daarbij kon hij als acrobaat gemakkelijk in het geraamte klimmen om er zijn bom tot ontploffing te brengen.

Dat zijn beide antinazistische motivaties. Maar er werd ook geopperd dat Hitler zelf opdracht zou hebben gegeven tot de aanslag. Eckener was antinazistisch en had verhinderd dat het luchtschip de ‘Hitler’ heette. President Hindenberg zelf was anti-Hitler, maar werd gedwongen macht aan het nationaalsocialisme te geven.”

“Er staan akelige hakenkruisen op de vinnen!” merkte Clara op.

“Dat was een toegeving die Eckener had moeten doen om subsidie van de nationaalsocialisten te krijgen. Zonder die financiële hulp was er geld tekort om van start te gaan. Bovendien werd het schip eerst gebruikt om nazistische pamfletten over Duitsland uit te strooien.”

“Toch kon de sabotage ook vanuit Amerika komen.” Shinla keerde terug naar het verhaal van de ramp zelf. “Het luchtschip was een symbool voor de

prestaties van Duitse wetenschappers en een gevaarlijke concurrentie voor de vliegtuigbouwers.”

“Een bliksem is in elk geval weinig waarschijnlijk,” beaamde Jim. “De huid van het schip was eerder al zeer bestand gebleken tegen bliksem. Het is wel zo dat bij de landing waterstof werd geloosd, en omdat de waterstof dan in aanraking kwam met zuurstof was ontvlaming wel mogelijk. Maar alle beschrijvingen van getuigen maakten duidelijk dat het vuur van statische elektriciteit afkomstig moest zijn. Getuigen hadden ook gezien dat er vonken uit de motoren kwamen, toen zij op achteruit overschakelden.”

“Eckener had na de ramp dure experimenten uitgevoerd om te bewijzen dat die vonken geen oorzaak konden zijn,” ging Shinla verder. “De temperatuur van die vonken was nooit hoog genoeg voor ontbranding. Bovendien waren er getuigen genoeg die zagen dat de brand bovenaan het schip is ontstaan, niet onderaan. Het naziregime had aangenomen dat de bedekking van de huid de oorzaak was van de ontvlaming maar dat strookt niet met de getuigenissen. Vóór de brand was er een lichtgloed die uit cel vier kwam. Bovendien was de huidbedekking brandremmend in plaats van ontvlambaar, en een deel van de huid heeft de ramp overleefd. De brand had zich in rechte lijnen verspreid, niet langs de huid.”

“Dat was dan weer een aanwijzing dat er een gaslek is ontstaan, te meer daar het achterstevan bij de ontvlaming zwaarder werd,” legde Jim uit.

“Wat de kapitein echter heel normaal vond,” weerlegde Shinla. “Bovendien was de waterstof van een lookgeur voorzien en niemand van de overlevenden had iets geroken.”

“Maar de brand begon bovenaan, niemand kon onderaan het gas ruiken,” bleef Jim volhouden. “Blijft de vraag: wat was de oorzaak van dat lek? Om twaalf uur uitstel te vermijden werd besloten om voor de landing dwars door een weerfront van hoge vochtigheid en elektrische ladingen te gaan. Door de plotse manoeuvres van het luchtschip was er een ongewone druk op de landingskabels. Eén ervan moet zijn doorgebroken, waardoor een van de zakken met gas begon te lekken. Het zwiepende koord geselde wellicht een dwarsbalk waardoor een vonk ontstond. Twee getuigen meenden een gefladder te zien. Eckener zelf geloofde in deze theorie van de gebroken kabel, samen met een statische vonk. Hij vond de drie kapiteins verantwoordelijk voor de ramp omdat zij meer bekommerd waren over hun tijdschema dan over het weer.”

“Hou alsjeblieft op met al die speculaties,” vond Clara. “Ik vind sabotage nog steeds het meest waarschijnlijk, temeer daar er al op voorhand een verwittigingsbrief was.”

“Dat is iets voor onze detective om uit te zoeken, is het niet, Krisian?” insinueerde Jim.

“Geen denken aan!” protesteerde Krisian. “Ik ben al detective beroepshalve. Ik denk er niet aan me in mijn vrije tijd nog met dergelijke fossielen uit onze geschiedenis bezig te houden!”

Het schip begon te schokken. De passagiers begonnen wat onrustiger te worden. De kapitein kondigde via de luidsprekers aan dat het schip begon te zakken naar zijn landingsplaats in Lakehurst. Hun hoogte was zeshondervijftig voet, het was zeven uur in de vroege avond. Het schip zou dalen door een onweder maar de passagiers werden gerustgesteld: het schip had al veel onweders probleemloos doorstaan.

“Hoe zit het met je werk?” wou Clara weten. “Heb je al een opdracht?”

“Nee, het is niet gemakkelijk,” bekende Krisian. “Ik had gehoopt dat de goede afloop van de vorige zaak me veel klanten zou bezorgen. Maar de gemiddelde inwoner van Terra Remotus vindt me te duur. De staatsbelangrijke zaken worden nu goed aangepakt, sinds Suzanne Twilst hoofd is van de Dienst Veiligheid. Gisteren kreeg ik een rijke dame op bezoek die me een fortuin beloofde als ik haar verdwenen hondje terugvond. Stel je voor! Ze was zeer verontwaardigd toen ik weigerde.”

Donderslagen weerklonken. Het schip zwenkte scherp naar links. Nu moet het acht minuten over zeven zijn, dacht Krisian, het schip draait omdat het personeel op de grond nog niet klaar is. Om elf over zeven loosde het schip gas, de motoren werden stil.

“Was er weer geen tienermeisje verdwenen?” wist Clara. “Een zekere Olena, dacht ik.”

“Ik heb ervan gehoord. De ouders en haar vriend hebben zich tot de politie gewend.”

“De zaak is ondertussen ook door de Dienst Veiligheid overgenomen,” voegde Shinla eraan toe.

Krisian zuchtte. “Zie je? Hoe kan ik tegen al die concurrentie op?”

Het schip deed duidelijk weer een van zijn bruuske manoeuvres. Dit moest zeventien of negentien minuten over zeven zijn, veronderstelde Krisian. Hij had zich het programma goed ingeprent. Het dek begon vervaarlijk te hellen. Nu zouden ze water lozen, een vergeefse poging om het schip terug horizontaal te krijgen. De stem in de luidspreker waarschuwde dat de landingskabels werden uitgewooid, hun hoogte was nu tweehonderdvijfennegentig voet en het tijdstip eenentwintig over zeven. Het gesprek van de vier was stilgevallen, want zij wisten dat nu alles snel zou verlopen. Ze hoorden een knal en gekraak. Vier minuten later begonnen de vensters op te lichten door de weerschijs van de brand. Passagiers begonnen te gillen, sommigen begonnen in het rond te rennen. Dat waren de virtuele passagiers, wisten ze. De echte bezoekers bleven kalm zitten, er kon hen niets overkomen. Een luid gekraak weerklonk, het schip scheurde achter

het passagiersdek. De vier waren opgestaan en klampten zich vast aan de reling vóór de vensters toen de vloer heel sterk begon te hellen. Met een bons raakte de achtersteven de grond, ruiten sprongen, de chaos was compleet. Er werd nog iets rondgeroepen, maar dat was door het gegil en het scheuren niet te horen.

De vloer kwam terug in haar juiste balans als de omgeving verdween en steeds meer zwarte puzzelstukken toonde, het einde van de virtuele vertoning. In iets meer dan dertig seconden werd de Hindenburg volledig verwoest. Van de zesendertig passagiers en eenenzestig bemanningsleden, kwamen er dertien passagiers en eenentwintig bemanningsleden om. De passagiers die binnen waren gebleven, waren ongedeerd, maar sommigen waren in paniek naar buiten gesprongen. Sommige bemanningsleden stierven in hun pogingen om passagiers te redden.

De bezoekers verlieten de zwarte ruimte en kwamen in de hal, waar een enorm holoscherm een reconstructie toonde van de brandende Hindenburg. Op een andere wand stond een holografische affiche voor de ondergang van de Titanic, een historische reconstructie die in de namiddag werd vertoond. Dat zou vast wel meer volk trekken dan de ramp van de Hindenburg, dacht Krisian. Maar hij had er een vervelend gevoel bij, hij voelde zich een soort rampentoeurist.

“Dit uitstapje vond ik toch niet zo leuk,” vond hij.

“Het lijkt wel leedvermaak,” beaamde Clara.

“Ik dacht... Het was een interessante geschiedenis,” verontschuldigde Jim zich.

“Je hoeft je niet te excuseren, Jim,” vond Shinla. “We wilden het graag bijwonen. De zeppelins doen ons aan de antigravitatievoertuigen denken, daarom spreekt het ons zo aan.”

“Met deze ramp was het succes van de luchtschepen definitief beëindigd,” wou Jim er nog aan toevoegen. “De verslaggeving was zo gedetailleerd dat niemand het nog wou wagen aan boord te gaan van een dergelijke brandbom.”

“Dat klopt niet met wat ik las,” sprak Shinla tegen. “Er waren andere redenen voor de verdwijning van de luchtschepen. In de tweede wereldoorlog was het voertuig zonder belang omdat het te kwetsbaar was. Het vliegtuig kreeg een grote voorsprong, vooral toen Duitsland de oorlog verloor. Toch zijn er herhaalde pogingen geweest om opnieuw luchtschepen in gebruik te nemen. Luchtschepen bleven gebruikt worden voor operaties in poolgebieden bijvoorbeeld, of voor reclame, toeristische vluchten, vervoer van zware en grote ladingen, controle en bewaking vanuit de lucht door de politie, bewaking en milieuonderzoek, vliegend platform voor noodhulp, landmijnopsporing...”

“Kunnen we ons niet zetten en even iets drinken?” stelde Krisian voor. Maar Clara en Jim verontschuldigden zich, ze wilden Nataia niet langer alleen laten. Ze stapten samen het gebouw van Virtual Business uit en namen afscheid.

“Doe je dochter de groeten!” riep Krisian hen nog na. Ze stonden op een halfcirkelvormig plein, het Stravariplein, waar een monorail stopte. Er waren ook diverse loopbanden.

Krisian stopte onverwachts en haalde zijn nieuwe zakcomputer boven, een bolletje digiplasma dat zich tot een blad omvormde en verstijfde tot een scherm. Shinla deed een stap terug en wou vragen wat er scheelde, toen iets haar aandacht trok. Ze sprong op Krisian af en trok hem bruusk met haar mee. Zijn computer viel, hij struikelde, ook Shinla liet zich op de grond vallen. Net achter hen klonk een oorverdovende slag, gevolgd door gekraak en gerinkel. Krisian voelde de windverplaatsing van een groot ding dat rakelings zijn rug passeerde. Daarna vielen er nog tal van brokstukken op hen maar die waren gelukkig klein.

Als het muisstil werd, keken ze op. Wrakstukken lagen overal verspreid. Op een paar gewonden na was het plein verlaten. Ze snelden naar de gewonden, Krisian zag hoe iemand overvloedig bloedde. Hij probeerde het bloed te stelpen. Hij werd misselijk en draaierig en vroeg zich af hoe lang hij het nog zou uithouden. Een jongeman kwam aangesnel.

“Ik ben verpleger!” riep hij. Hij scheurde wat textiel los en bracht met grote vakkundigheid het geïmproviseerde snelverband aan. Twee minuten later, die Krisian een eeuwigheid leken, kwam de eerste ambulance aangezweefd. Hij vond Shinla terug die een gewonde ondersteunde, een van de ambulanciers nam hem van haar over. Een tweede en een derde ambulance kwamen aangevlogen, alsook de politie. Die loosde enkel zwevende bollen, onderling verbonden door ontrolde linten. Ze stelden zich op rond de wrakstukken en maakten hun kring geleidelijk aan groter. Shinla en Krisian werden achteruit geduwd.

“Gelieve u van de plaats van het ongeval te verwijderen,” klonk het uit de bollen.

“U hindert de reddingsoperatie. Trekt u zich terug, alstublieft!”

“Wij hinderen de reddingsoperatie! Die zijn goed!” morde Shinla, terwijl ze verder achteruit stapten.

“Stop, robotten!” Een agente kwam op hen af. “Zijn jullie gekwetst?”

“Nee, wij mankeren niets,” antwoordde Shinla vlug.

“Komt alstublieft mee, jullie mogen als eerste je verhaal vertellen.” De agente nam hen mee naar de politiezwever.

Met een diepe zucht plofte Krisian neer in de zetels, gevolgd door Shinla, die haar hoofd op zijn schouder legde en even haar ogen sloot.

“Wel, wel! Krisian Wellis en Shinla Rihanhin, wat een eer!” riep de agente uit als zij hun gescande identiteit zag op een discreet scherm. “Ik ben agente Die Browar. Jullie moeten toch erg geschrokken zijn. Gaat het wel? We hebben zeer goede strips voor shocktoestanden. Je plakt ze eenvoudig op de rug van je ene hand ...”

“Nee, dank u mevrouw Browar,” weerde Krisian af en ook Shinla bedankte terwijl ze begon met haar verhaal.

“Ik had geen besef wat er precies uit de lucht kwam vallen, ik reageerde instinctief. Mijn drang tot zelfbehoud, denk ik.”

“En de drang tot Krisianbehoud, ook een instinct,” lachte Krisian. “Een jaar geleden redde je tweemaal mijn leven en nu terug!”

“Puur egoïsme, schat, ik wil je niet kwijt; wat moet ik zonder jou?”

“Wat klink je afhankelijk.”

Die Browar kuchte even. “Jullie hebben geen idee wat er gaande was?”

Shinla en Krisian ontkenden.

“We bekijken even de beelden, vertraagd,” vervolgde de agente. Een venster van de zwever veranderde prompt in een holoscherm. Zij keken op de hoogste luchtdlijnen, paarse laserbundels waarlangs de zwevers over de piramideflats heen gleden. Zij zagen hoe een zwever onverwachts naar beneden stortte. Hij kwam neer op het plein, vlak achter hen.

“Dat was recht naar jullie toe,” concludeerde Die Browar. “Het lijkt wel een aanslag. Gelukkig had u plots halt gehouden, mijnheer Wellis, en heeft mevrouw Rihanhin snel en doeltreffend gereageerd.”

“Zijn er doden gevallen?” vroeg Krisian ongerust.

“Er is een verminkt lichaam teruggevonden tussen de resten, wellicht een inzittende van de zwever. De gewonden zijn het gevolg van de brokstukken.”

Krisian besefte dat hij domweg niet aan een passagier had gedacht. Zwevers konden leeg zijn, want je kon de boordcomputer opdracht geven om je ergens te komen ophalen. Maar meestal zaten er een of meer mensen in een zwever.

“De scanner analyseert de zwever als een lichtblauwe Zeppelin ZX.”

Shinla en Krisian keken elkaar aan. Wat een akelige overeenkomst met hun virtuele avonturentocht!

“Over de identiteit van de passagier mag ik jullie niets vertellen,” vervolgde Die Browar. “Maar dat zal je misschien vernemen in de media. Er hangt al een zwever van Daily News en een van Free Vision. Indien dit als aanslag was bedoeld op een van jullie, heeft u dan enig idee waarom? Hebt u, mijnheer Krisian, bijvoorbeeld een gevaarlijke opdracht aanvaard?”

“Ik heb helemaal geen opdrachten,” antwoordde Krisian misnoegd.

“Ik werk bij de Dienst Veiligheid,” vulde Shinla aan. “Daar doe ik momenteel enkel routinewerk: het uitzuiveren van de SCIC op ongewenste invloeden.”

“We zullen maar aannemen dat er geen kwaad opzet in het spel was,” besloot de agente. “Een antigravatiesysteem is zelden defect, maar het is wel mogelijk.”

Ze vroeg of ze soms iets verdachts hadden opgemerkt en liet hen verder met rust. De agente stelde voor om hen naar huis te brengen, maar Shinla wou dat niet aannemen.

Shinla en Krisian bedankten en slenterden weg over het plein, voorbij de afgebakende plaats waar agenten rondliepen, kleine scannertjes zweefden alsook grotere robots die de gescande wrakstukken opruimden en naar een vrachtweger overbrachten.

Het tweetal bleef even aan de balustrade staan, aan het uiteinde van het plein, een verdieping lager. Daar gunden zij zich wat tijd om te bekomen. Een groot, rond balkon gaf hen een ruim zicht op de straat, een grote kloof tussen de vierkante en verticale onderbouw van de woonpiramides. Op hun hoogte begon aan de overzijde het schuine piramideoppervlak. In die schuine wand fonkelden vensters van diverse formaten en groottes in het centrale fusielicht, de namaakzou van de kolonie. Ze zagen vele mensen op de loopbanden aan de overzijde en op de smalle bruggen die de loopbanden van de diverse afgeknotte piramides met elkaar verbonden. Boven hen gleden een massa zwevers voorbij, op diverse hoogtes, alsof er zojuist niets was gebeurd. Ze volgden gedwee de veelkleurige lichtlijnen.

Krisian kon zich nu eindelijk ontspannen en daardoor voelde hij de spanning die nog in zijn lijf zat. “Wat denk je, Shinla, geloof jij in een aanslag?”

“Misschien zijn we wat paranoïde geworden door de aanslagen van een jaar geleden en is het inderdaad een ongeval. Als je niet plots was gestopt om op je computer te kijken, waren we allebei verpletterd. Jij redde mijn leven en niet omgekeerd, ook al wist je dat toen niet.”

“Iedere zwever is uitgerust met een tweede computer die het antigravitatiesysteem doorlopend test en controleert. Een ongeval met dat systeem is zeldzaam, maar wel mogelijk,” dacht Krisian hardop.

“Ik kan geen motivatie bedenken,” merkte Shinla op, “tenzij er weer een of andere kolonie het op een M’darprinses heeft gemunt.”

“Een zelfmoordactie kan het in elk geval niet geweest zijn, niemand kan het antizwaartekrachtsysteem uitschakelen in de zwever. Misschien was de inzittende het doelwit.”

“Dat zoek ik uit als ik terug op mijn werk ben,” beloofde Shinla. “Krishna van Loos zal de zaak zeker niet in mijn handen geven, maar hij moet me wel rapporteren.”

Shinla draaide zich naar Krisian en nam hem in haar armen.

“Ik zal je op de hoogte houden, ik weet dat je een geheim kan bewaren.”

Ze gaf hem een intense knuffel. “Ik weet dat je het er moeilijk mee hebt, dat je liever de zaak zelf onderzocht. Maar het is werk voor de Dienst Veiligheid en de politie.”

“Ik wil deze zaak niet onderzoeken,” weerlegde Krisian. “Ik heb dringend een inkomen nodig. Het geld dat ik op aarde kreeg, voor de zaak hier in deze kolonie een jaar geleden, blijft op een rekening staan op aarde. Geld van de aarde is hier

waardeloos. Ik moet een opdracht hebben van iemand van Terra Remotus zelf, ik wil niet parasiteren op jouw inkomen maar ik wil ook geen vermiste schoothondjes opsporen.”

Shinla kende de problemen van haar liefste. Die waren al meermaals ter sprake gekomen maar zij kon hem niet helpen. Krisian hield zijn eer hoog en vroeg een hoog loon. Het was heel begrijpelijk dat de kolonisten liever beroep deden op de Dienst Binnenlandse Veiligheid, vooral nu de dienst grondig opgepoetst was door zijn toedoen. Het vertrouwen van de bevolking was herwonnen.

“Je zou je trots opzij kunnen zetten en de opdracht van de hond wél kunnen aannemen. Je kunt je laten helpen en zelf de coördinatie doen.”

Krisian reageerde sceptisch. “Je bedoelt dat ik een ander het werk laat opknappen en zelf de beloning opstrijk?”

“Je ziet het te negatief. Jij bent het brein en je hebt helpers nodig. Zo gebeurt het toch vaak? Ook Sherlock Holmes had zijn dokter Watson, en Hercule Poiereau zijn kapitein Hastings.”

“Die door hun domheid de hoofdfiguur moeten doen schitteren, nee, dank u.”

“Neem dan een intelligente helper. Kinderen zoeken graag naar hondjes.”

“Daar zeg je iets!” Krisian was plots opgewekt. “Ik zou het aan Nataia Darmush kunnen vragen, dat zal zij graag willen doen. Oké, ik neem het aan!”

Shinla was verbaasd over de plotse ommekeer. “Je belt de vrouw van de hond op?” polste ze argwanig.

”Nadat ik Jim en Clara heb kunnen bereiken, maandag dus.” Ze stapten op de loopbanden af om naar hun appartement te gaan.

Toen ze in hun appartement binnenkwamen, sloeg het grote holoscherm op de muur aan. Een hond verscheen, in een stijl van een twintigste-eeuwse Amerikaanse tekenfilm. Met een gefronst voorhoofd en een rond brilletje op, bladerde de vermenselijkte hond verwoed in dikke boeken. Naast hem, op zijn bureautje, stond een bronzen kandelaar met een flakkerende vlam.

“Hallo,” bromde hij, terwijl hij niet de moeite deed om naar zijn bezoekers te kijken.

“Dag Plato,” groette Krisian. “Geen berichten?”

“Nee... niets bijzonders,” gromde Plato binnensmonds. Naast hem klapte een rond luikje open. Uit het gat in zijn bureau kwam een arm omhoog met een hamer in de hand. De hamer gaf Plato een tik op zijn kop en verdween snel onder het sluitende luikje.

“Auw! Ach ja, dat is waar ook. Er is wél een bericht.” Dit keer keek hij naar Krisian met wijd open ogen. “Een vreemde snuiter, een enorme, harige bol met tentakeltjes, een Chlob. Hij wou je dringend ontvangen in hotel Starship Harbour.”

“Een Chlob!” reageerde Shinla enthousiast. “Wat voor wezen is dat? Misschien wordt dit een opdracht!” Krisian verkoos om niet op de gebeurtenissen vooruit te lopen.

“Krisian, denk jij dat het leven slechts een projectie is op de wand van een grot?” vroeg Plato, terwijl hij nadenkend met een hand onder zijn lange kin wreef. Hij was opnieuw in zijn boeken verdiept.

“Plato, vertel ons liever iets over de Chlobs!” lachte Krisian.

“Oké,” De hond klapte onverwachts zijn boek dicht en legde het op een rek tegen de wand naast zich. Hij veerde recht en verliet zijn bureau toen hij voor een antiek schoolbord kwam staan. Op het bord stond de bekende formule van Einstein in krijt gekrabbeld. Plato nam een druipende spons uit een emmer en veegde over het bordoppervlak. Waar hij overheen wreef, verscheen het beeld van een Chlob. Vervolgens zoemde het scherm nog wat meer in op het onderwerp.

“Zo niet!” protesteerde Shinla. “Ik wil eerst eten. Daarna heb je nog alle tijd voor je Chlobs.”

“Oké, oprassen Plato,” gaf Krisian toe. Plato verscheen in een zomerhemdje met korte mouwtjes, een short, een zonnebril en een hoedje, gooide een paar koffers en een vislijn in een autootje en reed het scherm af, een gladde, donkergrijze wand achterlatend.

“Plato, graag een zicht op een strand met palmbomen, een of andere lagune.”

“Wat wou je eten?” Shinla stapte al naar de gastrolift. “Tets van M’dar?”

“We aten de vorige keer al M’dars,” protesteerde Krisian. “Geef mij maar een moussaka, de beste kwaliteit.”

“Ken ik niet.”

“Moussaka is Grieks: een ovenschotel met puree, gehakt, aubergines... Maar neem jij maar gerust iets anders.”

“Ik leer ook graag iets nieuws kennen. Plato, twee moussaka’s, topkwaliteit. Drink je een drisj-ml?”

“Ik heb zin in een glas champagne, topklasse.”

“Er verschijnt hier een indrukwekkend getal dat van je bankrekening zal afgaan, vrees ik,” waarschuwde Shinla.

“Ik bedoel topklasse schuimwijn uit onze kolonie, smaakt prima.”

De lift ging open en Shinla zette de twee drankjes op tafel.

“Brand je dan niet van nieuwsgierigheid?” Krisian nipte van zijn glaasje.

“Minstens zoveel als jij. Maar als ik je niet tegenhoud, eten we niet meer tot je de zaak ‘Chlob’ hebt opgelost. Maar vergeet ook de zaak van het vermiste hondje niet, daar heb je in elk geval een inkomen van. Hoe kan een Chlob jou betalen?”

“Gelukkig heb ik een realistische vriendin,” zuchtte Krisian. “Wat zou ik zonder jou beginnen? Ik zou me dood werken en steeds armer worden.”

“Je doodwerken?” grinnikte Shinla. “Dat is niet zo moeilijk. Daarstraks waren we allebei bijna dood.”

Het werd even stil, ze herbeleefden het ongeval van de zwever. Door dat incident was het virtuele avontuur van de Hindenburg ver in hun geheugen weggezakt. Ze luisterden naar de schuimende golfkopjes, het geruis van de palmbomen en de geluiden van de Caraïbische spotvogel, de chacalacha en de oorduif. Wat een rustgevend tafereel! De zon schitterde in het golfschuim en deed het intense blauw trillen. De gastrolift gaf een seintje. Shinla wou rechtstaan, maar Krisian was haar voor. Hij haalde de twee keramieken schotels, zette ze op de tafel en haalde bestek. “Twee bruiswater?”

“Twee bruiswater!”

Ze aten zwijgend. Teveel emoties waren nog niet verwerkt, teveel gedachten doolden door hun hoofd. Na het eten ruimden ze af, lieten de tafel in de grond verdwijnen, hun digiplasmastoelelen vormden zich om tot comfortabele zetels. Ze draaiden zich naar het tropische tafereel.

“Klaar?” polste Shinla.

“Klaar! Plato!”

De Caraïbische holo die de hele wand besloeg, verdween in vierkante tegels en liet een rechthoek open in het midden. Plato landde met een parachute op een onbekende planeet.

“Dit is Chroan, de moederplaneet van de Chlobs,” presenteerde hun virtuele hond. Ze zagen een stad met heel onregelmatige hoogbouw, die wees op een technologisch niveau uit de tijd vóór de nanobouwwerken. Na een korte beschrijving van de planeet toonde Plato enige Chlobs.

“Chlobs zien eruit als grote, langharige bollen, reusachtige pluche knuffels. Uit die vacht komen veel tentakels: sommige dienen om op te lopen, andere als handen en weer andere worden voor de communicatie gebruikt. Chlobs zijn doof en brengen geen geluiden voort. Hun communicatie gebeurt via tentakels door middel van trillingen. De vertaalcomputer kan bijgevolg geen namen in klanken omzetten, maar zet de trillingen om in de gepaste woorden. Daardoor hebben de Chlobs geen naam. Bij elk individu hoorde een specifieke trilling die door de vertaalcomputer voor andere wezens in een nummer wordt omgezet.”

Shinla en Krisian zagen beelden van Chlobs die met elkaar praatten door de uiteindes van hun tentakels met elkaar te verbinden. Zeven Chlobs communiceerden op die manier gelijktijdig met elkaar.

“Maar het vreemdste van deze bewoners van Chroan is dat zij samengestelde wezens zijn. Binnenin elke Chlob wonen negen Globbels. Elke Globbel is een specifiek individu met een welbepaald karakter, eigen begaafdheden, behoeftes, verlangens, emoties. Globbels kunnen enkel in de drager overleven, in de Chlob dus, daar hebben zij hun voedsel en hun ademhaling. Buiten hun drager zouden

zij sterven in een halve minuut. Globbels kunnen eveneens communiceren met elkaar in het lichaam waarin zij leven.”

Het scherm toonde links een gestileerde tekening met een dwarsdoorsnede van een Chlob waarin de negen Globbels waren aangeduid. Rechts stond nog steeds een echte Chlob en op een scherm dat dichterbij leek, toonde een Globbel.

“De Chlob ervaart zichzelf echter niet als een meervoudige persoonlijkheid. Hij ervaart zichzelf als een individu, een geheel dat de som is van de negen inwonende Globbels. Het wordt wel wat ingewikkeld als je weet dat de Chlobs een heel bijzondere seksualiteit hebben: zij vrijen per twee, drie of meer en op het hoogtepunt van hun ritueel en van hun genot wisselen zij Globbels met elkaar uit. Een Chlob heeft geen geslacht, maar een Globbel is vrouwelijk of mannelijk. De ene Globbel legt eitjes in een van de holtes, een andere Globbel bevrucht ze. Daartoe rollen voortdurend Globbels in en uit, via openingen in het lichaam van de Chlobs. Op het einde van de paring zijn er heel wat Globbels in heel wat kamers geweest bij de deelnemende Chlobs. De meeste Globbels eindigen op de plaatsen waar zij vertrokken zijn, maar na een vrijpartij is er altijd hier of daar wel een Globbel die van drager is verwisseld. Dat heeft als gevolg dat de persoonlijkheid van de dragende Chlob niet meer dezelfde is ...”

“Een ogenblikje, Plato,” Krisian ging rechtop zitten en zijn zetel paste zich aan zijn houding aan. “Kan je misschien een concreet voorbeeld geven?”

“Oké! Je ziet op het scherm Chlob ZNP-FK36989 van de planeet Chroan. De Z is het continent waar hij woont, NP het land, FK de stad en de rest zijn persoonlijk nummer. Ofschoon hij zichzelf als een onafhankelijk individu ervaart, is zijn persoonlijkheid de som van de in zijn lichaam wonende Globbels, die we nu even de letters A tot I geven. A is een bon vivant met als motto ‘carpe diem’, melk de dag, geniet van het hier en nu, je leeft maar één keer. B is een vooruitziende piekeraar, die zich in alles en nog wat wil beveiligen en op voorhand uitzoekt wat er zou kunnen mislopen om zich daarop te kunnen voorzien. De Chlob die hen draagt, 36989 dus, ervaart zichzelf als een persoon die graag van het leven geniet, maar ook regelmatig vooruitblijkt om zijn toekomst te beveiligen.

C is als Globbel een zeer bekwame fysicus, terwijl A eerder lui was op school. D is eerder een praktische kerel, maar E is gespecialiseerd in kernfysica, terwijl F de bagage van een dokter heeft. Bij 36989 domineren dus de fysici en hij heeft dan ook een beroep in die branche. De Globbel ‘dokter F’ blijft zijn bagage behouden, in zijn vrije tijd is de Chlob met medische zaken bezig. Maar als F na een van de vrijpartijen in een andere Chlob terecht komt, Chlob ZNP-RB55621, wordt zijn bagage plots uiterst belangrijk, want Chlob ZNP-RB55621 is een dokter, een heel goede dokter zelfs, die nu drie Globbels heeft met een uitgebreide bagage op medisch vlak...”

“Maar op een bepaalde dag, na een vrijage met acht Chlobs, is die brave 55621 deze drie Globbels kwijt en wordt hij straatpoetser,” onderbrak Shinla ironisch.

“Ik moet hier drie correcties aan toevoegen.” Een diep fronsende Plato kwam op het scherm. “Een: Chlobs hebben geslachtsgemeenschap met maximum zeven individuen. Twee: het gebeurt zelden of nooit dat een Chlob drie van zijn Globbels heeft vervangen in één geslachtsgemeenschap. Drie: wanneer een Globbel zich in een van de kamers rolt, in een nieuwe drager, voelt hij al snel aan van welke aard de andere Globbels zijn. Op die manier was onze Globbel F vanuit het lichaam van de dokter in het lichaam van een fysicus terecht gekomen, en tijdens een latere vrijpartij kwam hij opnieuw in een dokter-Chlob terecht.”

“Dus een bekwame Chlob-dokter kan na zijn geslachtsgemeenschap dalen in niveau, omdat hij een van zijn drie gespecialiseerde Globbels is kwijtgeraakt,” hield Shinla vol.

“Dat is correct. Natuurlijk denk je dan aan de verarming die daaruit ontstaat. Maar het is een mes dat langs twee kanten snijdt: de tweede dokter is verrijkt doordat hij een extra medische knobbel-Globbel bij kreeg.”

“Maar morgen is hij die misschien terug kwijt.”

“Dat is zeer onwaarschijnlijk. Chlobs hebben niet zo vaak geslachtsgemeenschap en zoals ik al zei, is de kans vrij groot dat de negen Globbels achteraf nog steeds dezelfde drager hebben.”

“Stel dat de Chlob van Starship Harbour mij een opdracht geeft,” vroeg Krisian die onraad rook. “Een tijdje later heeft hij geslachtsgemeenschap gehad en de Globbel die alle gegevens bewaarde van de opdracht, is verhuisd van drager. Die Chlob zal me dan niet meer kunnen helpen?”

“Inderdaad. Maar de Chlobs zullen in onze kolonie geen vrijpartij houden, ze zullen dat in hun eigen kolonie doen. De Chlob die terug naar Terra Remotus zal komen om die zaak verder op te volgen, zal de andere Chlob zijn die de Globbel met de informatie over jouw opdracht bezit.”

“Als ik het goed begrijp, communiceren de negen Globbels met elkaar?” Shinla was duidelijk geamuseerd met de nieuwe kennis.

“Ja, maar zij kunnen niet met Globbels in andere dragers communiceren. De communicatie gebeurt enkel van Chlob tot Chlob.”

“Heeft de drager weet van de gesprekken, als ik het zo mag noemen, van de Globbels binnenin zijn lichaam?”

“Nee, Shinla, de Chlob ervaart zich als een eenheid.”

“Liggen ze nooit in ruzie?” wou Krisian weten.

“Er is altijd een zekere strijd. Vaak zijn er tegenstrijdige verlangens en de Chlob moet dan zijn keuze maken. Bij jullie, mensen, is dat ook zo. Bij de Chlobs is dat nog sterker.”

“Ik zal nu eerst contact opnemen met de vreemde snuiter,” stelde Krisian voor aan Shinla. Hij vroeg Plato om de Chlob op scherm te brengen.

“Het is nutteloos dat te proberen, Krisian. Onze gast heeft uitdrukkelijk gewaarschuwd dat hij geen telefoons wil ontvangen in zijn hotel. Hij heeft gevraagd hem persoonlijk te komen opzoeken. Je dient je aan te bieden aan de receptie, het onthaal is op de hoogte.”

Krisian en Shinla keken elkaar bedenkelijk aan.

“Het is vast en zeker een opdracht,” vond Shinla.

“Plato, maak plaats voor een natuurstenen muur en open het venster,” beval Krisian.

Aan de andere zijde van de woonkamer schoof een luik omhoog en ze kregen uitzicht op hun daktuin via een echt venster. Het holoscherm was nu een natuurstenen muur in lichte gele en rode okers, niet van een echte muur te onderscheiden.

Een uur later stond Krisian Wellis aan het onthaal van Starschip Harbour. Het interieur was compleet veranderd sinds zijn vorig bezoek. Hij stond in het midden van een blauwe lucht met kleine, ronde wolkjes. Op een iets grotere, platte wolk stonden drie hostesses, in lange, kanten kleren en met een paar grote vleugels. Vóór hen zweefde een stenen tafelblad. Behalve nog een paar passanten waren in die blauwe lucht met wolkjes nog drie doorgangen, uit één ervan was hij hier terecht gekomen. Onder zijn voeten bevond zich een ondoorzichtige tegelvloer. Dat is maar goed, dacht Krisian, anders krijg ik hoogtevrees of begin te wankelen. Hij stapte op de linkse engel af omdat ze naar hem glimlachte.

“Waarmee kan ik u van dienst zijn?” vroeg ze ongekwamd vriendelijk. “Ach, mijnheer Wellis!”

“Uw scanners hebben me juist aangekondigd. Ik ben hier voor een bezoekje, een Chlob nodigde mij uit.”

“Welke naam, alstublieft, of moet ik zeggen: welk nummer?”

“Dat is me niet bekend, de Chlob wenste anoniem te blijven. Zijn er verschillende Chlobs in het hotel?”

“Een ogenblikje alstublieft.”

Een deuropening verscheen achter haar en zij verdween. Na een halve minuut openden de wolken zich weer en stond de engel terug voor hem.

“Dat klopt, de Chlob verwacht u.” Ze reikte hem een kaartje aan.

“Welke kamer?” vroeg Krisian.

“Onze kamers hebben geen nummers meer, mijnheer Wellis. Er zijn extra veiligheidsmaatregelen, met al die gebeurtenissen van vorig jaar, begrijpt u. Op dit kaartje ziet u een zwarte stip. Daarop verschijnt een pijl die u de richting aanwijst, het is werkelijk eenvoudig.”

En doeltreffend, dacht Krisian: geen afluisteraars, geen pottenkijkers. “Het interieur is nogal veranderd. Een jaar geleden had ik hier een kamer. Toen kwam ik pas van de aarde.”

“Om het jaar veranderen we het interieur,” lichtte de engel hem in. “Alle wanden zijn holoschermen en bovendien verplaatsbaar. Je vertrekt door die ingang rechts.”

“Vind je het fijn een engel te zijn?” kon Krisian niet nalaten te vragen.

“Dat is mij om het even,” antwoordde de hostess, maar haar glimlach verloor zijn spontaniteit, een kunstmatige glimlach kwam vakkundig in de plaats. “En zoals ik zei, elk jaar wordt het iets anders.”

Krisian boog zich een beetje naar haar toe om stiller te praten: “Volgend jaar ben je vast een duiveltje en staan we hier in de vlammen van de hell! Maar ik ga alvast de oven binnen!”

Hij belandde in een gang en voelde zich opgelucht. Dat gedoe in de wolkenhemel gaf hem een beklemd gevoel. De gang was duidelijk niet virtueel, hij was wel breed en in het midden waren twee loopbanden. Als hij op het einde uitkwam, hield hij het kaartje dichterbij, een groene pijl bracht hem bij een lift. Hij stapte de lift binnen, hield zijn kaartje voor de liftscanner en zette zich op de rode banken die rondom de wanden liepen. Hij was alleen. De lift ging omhoog en even later schakelde hij over op een horizontale koers, daarna leek hij te draaien. Krisian kon niets zien en verloor al snel elk gevoel van oriëntatie. De lift ging open en het kaartje wees een richting aan. Hij was op een verdieping waar het plafond aanzienlijk hoger was en de gangen breder. Het kaartje leidde hem naar een grote, cirkelronde deur, ongeveer twee meter in doorsnede. Hij klopte aan. Automatisch zou de scanner nu zijn beeld tonen aan de huurder.

Het bleef echter stil, er kwam geen reactie. Krisian herinnerde zich dat de kleine schermpjes aan de muur met het onthaal in verbinding stonden. Hij raakte het scherm even aan en dezelfde engel van daarnet verscheen.

“Moet ik iets bijzonders doen?” vroeg Krisian. “Ik klopte gewoon aan, maar niemand antwoordt.”

“Ieder klopje wordt omgezet in een signaal. Hij heeft je zeker gevoeld. Een ogenblik...”

Zijn engel keek even opzij en raakte een paar vlakjes aan.

“De Chlob heeft een half uur geleden zijn kamer verlaten. Mijn excuses, mijnheer Krisian, het is hoogst ongebruikelijk dat een gast iemand uitnodigt en dan zelf verdwijnt. Heeft hij u geen uur gezegd?”

“Nee. Ik werd verzocht zo snel mogelijk te komen, het bleek zeer belangrijk te zijn.”

“Ik kan het niet verklaren.” De hostess was duidelijk in verlegenheid gebracht. “Misschien wilt u nog even wachten? Net om de hoek staan een paar zetels. Er is ook een klein scherm waarop u kunt bekijken wat u wenst.”

“Dat zal ik doen, dank u. Maar als de Chlob niet snel verschijnt, verdwijnt ik. Vertel hem maar dat ik langs gekomen ben, ik kan hem niet telefonisch bereiken.”

“Wij evenmin,” bekende de vrouw. “Dank u voor uw begrip.”

Begrip waarvoor, vroeg Krisian zich af terwijl hij naar de zetels stapte. Dit was heel eigenaardig: een Chlob wou anoniem blijven, wou niet opgebeld worden, wou hem dringend zien voor een belangrijke zaak waarover hij niets wou vertellen, en nu hij hier was, was de vogel gevlogen. Hij zette zich op een zetel neer en wendde zich tot het scherm. “Computer, toon mij alle voorzieningen voor Chlobs in dit hotel.”

“Onze excuses,” antwoordde de stem van de computer. “Wegens onze bescherming van de privacy mogen wij u hierover geen informatie doorgeven.” Ze overdrijven hier behoorlijk met hun privacy, dacht Krisian geërgerd. Hij vroeg verbinding met Shinla en vertelde haar wat er gebeurd was.

“Als je niets van de Chlob hoort, kan ik de zaak melden aan de Dienst Veiligheid,” stelde Shinla voor. “De zaak is vreemd genoeg. Ik zorg er dan wel voor dat de Chlob wordt opgespoord. Hij zal je moeten uitleggen wat er gebeurd is.”

“Dat is een goed idee maar ik wacht wel nog even. Ik heb hier een computer bij me, ik stel nog wat vragen over die vreemde schepsels.”

“Oké. Ik blijf thuis, dus ik zie wel wanneer je terug bent. Tussen haakjes, onze agente Die Browar stond daarnet aan de deur. Ze was nog steeds bekommerd hoe wij het stelden en zij gaf je zakcomputer terug, die had je verloren tussen de brokstukken.”

“Dat is goed nieuws, tot straks!”

Krisian vroeg informatie rond de omgangsvormen van de Chlobs. Het bleek ook bij de Chlobs heel onbeleefd om zich niet aan een afspraak te houden. Nergens stond er iets als een geldige reden om stilletjes te verdwijnen. Hij vroeg nog uitleg over de psychologie van de Chlobs. Daar was veel over te vinden en het leek hem heel ingewikkeld. Zo kwam hij terecht bij de juridische kant van Chroan. Het gerechtelijke apparaat had op Chroan een gigantische taak. Als er een misdaad gebeurd was en er waren seksuele ontmoetingen geweest, werd de schuldvraag een echt probleem. Eerst moesten de rechters onderzoeken of de misdaad een onderneming was van de Chlob in zijn geheel, of dat er een dominante Globbel verantwoordelijk was. Maar bij de vrijage kon de Globbel al veranderd zijn van gastheer en daardoor moeilijk opspoorbaar. Het gevolg was dat de centrale computers van Chroan alle seksuele bijeenkomsten moesten

rapporteren: wie had met wie gevrijd, waar en wanneer. Clandestiene vrijpartijen waren verboden, maar gebeurden toch illegaal. Er stonden strenge straffen op. Een klein uurwerkje verscheen in een hoek van het scherm om hem te verwittigen dat er een uur voorbij was. Hij besloot niet langer te wachten en verliet het hotel. Terug naar Shinla, hij wou de zaak uit zijn hoofd zetten en nog genieten van de rest van het weekend. Alle Chlobs, Globbels, Zeppelins en schoothondjes wenste hij naar de maan.

De expeditie

Danlin stond aan de grote, panoramische vensters die het onder hen liggende landschap langzaam maar zeker voorbij lieten schuiven. Het waren duidelijk echte vensters, dat zag hij aan de vage weerspiegeling van zijn eigen figuur in het glas: een kleine gestalte die leek op een tienjarige jongen, met heel grote, donkere ogen, een kleine wipneus, een smalle mond met brede lippen en lange, spitse en schuin opstaande oren onder een ontembare bos zwart haar. Hij zag ook zijn hemd, met houten spoelvormige knoppen in lussen, en zijn vestje zonder mouwen. Zelfs in de wereld van de mensen mocht hij zijn eigen kledij dragen.

De alf spande zijn ogen tot het uiterste in maar zag niets dan een oneindig groot lijkende oceaen. Aan de kust lagen nog enige boten, maar hier waren die niet meer te bespeuren.

“Zeemeerminnen zal je niet vinden,” merkte John Binster op, altijd erop uit hem wat te plagen.

“Ik weet heel goed dat de zeemeerminnen enkel in mijn virtuele wereld leven en niet op Grotsj,” antwoordde Danlin koeltjes. Hij bekeek zijn reisgenoot even onderzoekend. Het was hem niet duidelijk hoe John zich tegenover hem voelde. Zijn mond met zijn dunne lippen trok altijd scheef. Zijn haar en zijn wenkbrauwen waren heel donker, bijna zwart. Ondanks het feit dat hij pas in het begin van de dertig was, had hij al diepe groeven in zijn gezicht, John had het duidelijk niet voor de cosmofagen. Zijn ogen lagen diep en donker en hadden ondeugende fonkelingen.

Aan zijn andere zijde stond een Tjaunau. Zijn hoofd was kleiner dan de kop van een paard maar leek meer op een zeepaardje. Zijn rug was naar achter gebogen en zijn buik kromde naar voor, terwijl zijn benen terug naar achter kromden. Dat gaf de Tjaunau een dubbele S-vorm. Ze hadden een korte staart, wist Danlin, die langs hun benen in een punt eindigde. Maar dat was niet te zien, want de Tjaunau droeg een soort lange trui in ruwe wol en iets wat op een lange broek leek. Hij had grote, zwarte laarzen aan, bezet met vierkante spijkers. Rond zijn middel spande zich een brede riem, eveneens met dergelijke spijkers en ook pinnen ertussen. Zijn oren, dicht tegen zijn hoofd, droegen stevige oorringen

met fijne beentjes. De meeste passagiers waren Tjaunaus en nogal verschillend gekleed, maar ze hadden alle iets gemeenschappelijks: de stoffen waren fantasieloos effen en ruw, de zware laarzen altijd donker en iedereen droeg spijkers, pinnen, naalden, beenderen, skeletjes, schedels of ander lugubere attributen.

“Waar is je grote vriend?” sprak onverwachts de vertaalcomputer in zijn oorring. Het was de eerste maal dat een Tjaunau het woord tot hem richtte en hij was verrast.

“Je doelt op de Suk’dan, veronderstel ik?” antwoordde Danlin, maar zei verder niets.

De vreemdeling voelde blijkbaar waar het schoentje neep. “Lato Pinky is mijn naam. Jij bent Danlin en de mens naast jou is John Fister.”

“Binster is de naam,” verbeterde John. “Hebben alle Tjaunaus vrije toegang tot de passagierslijsten?”

“Welnee!” Ze hoorden een gehinnik, blijkbaar hun manier van lachen. “Jullie zijn op het nieuws geweest, een team van de grijze planeet dat op zoek gaat naar een vreemd fenomeen! Maar wat dat fenomeen is, daar kunnen wij enkel naar raden. Je wilt er zeker niets over kwijt?”

“Nee, top secret,” antwoordde Danlin nors.

“Ja, ik weet het, dat zeiden ze ook. Volgens mij kan dat niet veel goeds betekenen. Ik hoop dat het antigravitatiesysteem niet uitvalt en we allemaal in zee verzuipen.” Opnieuw klonk dat gehinnik.

“De antigravitatiesystemen zijn zeer betrouwbaar en worden voortdurend gecontroleerd,” verzekerde Danlin. “In de geschiedenis van Grotsj zijn er slechts twee ongelukken mee geweest.”

“Ja, dat herhalen ze hier altijd. Maar jullie beseffen toch dat jullie met iets heel gevaarlijks bezig zijn? Wat als dit schip gesaboteerd werd om jullie uit te schakelen? Dan sterven er ook nog vijfhonderd Tjaunaus!”

Danlin keek verbaasd naar zijn buur. Meende die wat hij zei? Of schepte hij er enkel plezier in hen schrik aan te jagen?

“Leg ons dat even wat beter uit, alstublieft!” John was duidelijk op zijn tenen getrapt.

“Zijn jullie een stel idioten? De Tjaunaus hebben het verdrag van Tarokt ondertekend en op aandringen van de Gokatarasj de hele planeet tot natuurgebied verklaard. Als jullie op deze planeet een verborgen intelligent en zelfbewust wezen ontdekken, moeten de Tjaunaus het patroonschap aanvaarden en dat heeft zijn implicaties. Maar aangezien zelfs de scanners van de Gokatarasj jullie doelwit destijds niet konden ontdekken, is de kans groot dat het ofwel om een zeer ontwikkeld wezen gaat of om getuigenissen van een ver gevorderde beschaving. Indien het om een ver geëvolueerd wezen gaat, kunnen de Tjaunaus

er geen patroons van worden en kunnen zij hier al hun spullen bijeen scharrelen en de aftocht blazen. Gaat het om getuigenissen van een geëvolueerde beschaving, dan kunnen die vroegere bezoekers aanspraak maken op het beheer van de planeet en ervoor kiezen dat ons volk eveneens de planeet moet verlaten. Je beseft toch wel welke kapitalen er in de exploitatie van Grotsj werden gestopt? Of denken jullie dat wij enkel liefdadigheidsinstellingen hebben? Wij, toeristen van Tjaud, hebben een fortuin moeten betalen voor deze reis.”

Danlin was geschrokken van dit verhaal. Er was hen wel gewaarschuwd dat niet elke Tjaunau enthousiast zou zijn voor hun onderneming, maar hij had zich niet ten volle gerealiseerd welk gevaar zij liepen. John scheen het niet erg te vinden, hij stond te grijnzen.

“Misschien ben je dan de laatste Tjaunau die hier een plezierreisje kan maken,” plaagde hij.

“En jullie wellicht de laatste Terranen,” voegde Lato Pinky eraan toe en verliet stilletjes het duo.

Minda Fender kwam bij hen staan. “Ik heb het gesprek gehoord. Wat een obscuur wezen, is het niet?” Minda was een vijfenveertigjarige vrouw met bruinrood haar tot op haar schouders en bruine ogen. Haar neus was lang en smal, geen schoonheidsideaal, maar de neus met een voornaamheid. Haar ogen keken altijd heel intelligent. Minda was dat ook, al schepte zij daar nooit over op. Haar lippen waren vol en hadden iets zoenerigs, vond Danlin. Om de een of andere reden pasten die niet bij de rest van haar gezicht.

“Dat vind ik niet,” protesteerde John. “We laten ons misleiden door zijn uiterlijk. In feite was hij met ons begaan, hij wou ons waarschuwen.”

“Hij deed dat toch niet op een leuke manier.” Zij wendde zich vervolgens uitdrukkelijk tot Danlin. “Hij vroeg naar Dalagboar Braat, is het niet?”

“Ja, maar ik weet niet waar die is en als ik het wist, had ik het toch niet gezegd.”

“Dalagboar Braat is in zijn hut.”

“Maar de hutten zijn piepklein en enkel om te slapen! Het is toch de bedoeling dat de passagiers overdag de gezelschapsruimtes opzoeken?”

“Dalagboar Braat zit de hele dag te mediteren,” legde Minda uit. “Hij heeft daar niet veel ruimte voor nodig, hij beweegt zich niet.”

“Toch iets vreemds, dat mediteren. Ik zit ook wel eens na te denken, behoorlijk veel zelfs, maar je gedachten stilleggen en toch nog alert zijn, dat lijkt me erg tegenstrijdig.”

“Je bent ook anders dan wij, Danlin. Onze Suk’dan komt uit een klooster uit heel onherbergzame streken van Suk’dan-Rad. Daar is mediteren een dagelijkse praktijk.”

“Ze voelen zich dan belangrijker dan de anderen,” mengde John zich. “Dat is het ware doel van de meditatie.”

“Onze specialist heeft gesproken,” spotte Minda.

Danlin vroeg zich af of zijn bekvechtende metgezellen met opzet waren gekozen omdat ze elkaars tegenpool waren.

“Hoe het ook zij, met ons vieren zullen wij ons doel bereiken,” besloot hij.

“Bravo! Dat is goed gesproken!”

“We hangen in elk geval nog steeds in de lucht,” voegde John eraan toe. “Ik zal eens personeel zoeken en vragen wanneer we de kust bereiken. We zien elkaar straks bij de lunch.”

Minda verliet hen, Danlin was terug alleen met de pessimistische John.

“Waarom heeft een Tjaunau interesse in onze Suk’dan?” Danlin verbrak de stilte.

“Omdat ze schrik van hem hebben. Zie maar welke troep zij aan hun lijf hangen, zij willen indruk maken. Ze minachten ons omdat wij geen beenderen of schedels aan ons lijf laten bungelen. En dan komt dat gevaarte van drie meter hier aan boord, ze hadden slechts één hut die groot genoeg was. Geef toe: met zijn bruine kleur, zijn dikke, gepantserde huid en zijn krokodillenbek ziet hij er geen poesje uit.”

“Maar hij doet geen vlieg kwaad!”

“Hoe kan jij dat weten? We horen niets van hem, hij beweegt zich zelfs minimaal, een stiekemer is het. Wie weet wat hij ons aandoet als we ons doel bereikt hebben - als we ooit zo ver geraken, ik betwijfel het. Onze vriend Lato Pinky heeft het zeer summier maar correct omschreven: we hebben ons hoofd in een wespennest gestoken.”

“Straks bereiken we Hindelburcht. Daar krijgen we onze eigen zwever en kunnen ze ons niets meer doen.”

“Eerst moeten we daar geraken,” hield John vol. “We kunnen dat toestel misschien nog eens extra laten nakijken. Als die zwever verongelukt, zal er geen van die griezels wakker liggen.”

Bij de lunch was John niet veel beter. “Dit zogezegde aardse voedsel is toch niet te vreten!”

“Wees blij dat we aards voedsel krijgen,” protesteerde Minda. “De Tjaunaus hebben hun voedsel bij de Gokatarasj moeten halen, die hebben het diepgevroren ingevoerd en hen geleerd hoe het moet klaargemaakt worden.”

“Ach zo,” spotte John. “Als eerst de Gokatarasj het moesten begrijpen en daarna ook nog eens de Tjaunaus, dan hebben we het beste kookboek van het universum!”

Danlin wachtte gelaten af, hij was blij dat hij met zijn robotlichaam geen voedsel hoefde.

“Voorbij Hindelburcht ben je ervan verlost,” ging Minda verder. “Dan moet je het stellen met wat we zelf hebben meegenomen.”

“Daar zit alles in wat we nodig hebben.”

“Zeker, maar lekker zal je het vast niet vinden!”

Het onderwerp van gesprek veranderde geleidelijk.

Toen John zijn bord leeg had, bleef hij nadenkend voor zich uitkijken. Danlin zocht de plaats waar John naar keek. De eetzaal was een cirkelronde ruimte. De helft van de omtrek was in glas en bevond zich aan de voorkant van het luchtschip, waardoor ze konden zien hoe zij over de oceaan zweefden. Verspreid in het lokaal stonden veertig tafeltjes voor vier personen. De meeste bezoekers hier waren Tjaunaus. Aan de overzijde was een kleiner tafeltje met vijf kleinere wezens, onbekend voor Danlin. Er waren nog twee smalle, lange eetzalen aan de zijkant, wist hij, zowel aan stuurboord als aan bakboord. John wendde zijn blik en keek hem aan.

“Ik vraag me af waarom ze expliciet jou hebben gekozen voor deze opdracht.”

Minda antwoordde. “Dat is toch zonneklaar: Danlin heeft het fenomeen ontdekt in Dandogro, de virtuele kopie van deze planeet. Hij is onze gids om tot bij het ondefinieerbare object te komen.”

“Ze hadden toch evengoed een expert kunnen kiezen.” Danlin kon hem of haar in Dandogro tonen waar het fenomeen zich bevindt. Waarom een argeloos computertje met allerlei gebreken om menselijk over te komen?”

“John!” Minda was kwaad.

“Geeft niet,” suste Danlin. “Ik ben me heel bewust van mijn beperkingen en als ik het goed begrepen heb, geven die beperkingen me om de een of ander reden een meerwaarde. Maar waarom men mij heeft uitgekozen, weet ik niet. De Gokatarasj dachten dat het hier mogelijk om een heel bijzonder wezen ging dat door de scanners niet in een normaal beeld was om te zetten. Ik vermoed dat men bang is dat het fenomeen zich niet aan iedereen wil vertonen, de organisatoren hopen dat ik om een of andere reden uitverkoren ben.”

“De Gokatarasj weten er vast meer over, zij geven hun geheimen niet graag prijs.” Dit keer werd John door niemand tegengesproken.

“Toch blijf ik me afvragen waarom jij in de gratie zou staan van dat veronderstelde wezen. Die zwarte wolk die je in die grotten vond, was enkel een logisch beeld om iets onbegrijpelijks vorm te geven. De SCIC had er enkel een zwart gat gelaten, om werkelijkheidsgetrouw te zijn. Waarom zou dit vreemde wezen een sympathie hebben voor jou? Je bent een robot van de Medusa’s, gemaakt naar een virtueel beeld, geïnspireerd op een oude aardse sprookjesfiguur, een alf, een kleine mensachtige met grote, donkere ogen en lange puntoren. Naar het beeld van een genetische afwijking nota bene: het syndroom van asperger. In je hoofd zit een kwantumcomputer. Zou een levend wezen, hoe vreemd ook, geen voorkeur hebben voor een biologisch wezen?”

“In elk geval zal hij geen sympathie hebben voor jou,” plaagde Minda.

“Ik ben niet gekozen uit sympathie. Ik ben verkozen omdat ik een specialist ben in communicatie tussen diverse wezens, en jij, Minda, omdat je een kwantumspecialist bent.”

“En omdat ik een doctoraat schreef over vreemde tijdruimteverschijnsels in het heelal.”

“Maar onze vriend de alf en die rare kwast van een Suk’dan, die nog niet eens met ons samen wil lunchen, daar heb ik geen verklaring voor,” vervolgde John. “Ik hoop dat die dinosaurus geen spion is, maar neem van me aan dat hij dat wel is.”

“Je bent immers paranoïde,” voegde Minda er rustig aan toe.

“Ik ben voorzichtig, bedoel je vast.”

Danlin sprong onverwacht recht. “De kust, we hebben de kust bereikt!” Hij rende naar de vensters. Tot zijn ontzetting zag hij een enorme agglomeratie met hoogbouw, een leger witte parasieten die zich aan de kuststrook hadden vastgezoegen. Dit heeft nog weinig overeenkomst met een stad van Dandogro, zoals Quinten, dacht Danlin. Minda en John kwamen bij hem staan.

“Goed dat wij hier niet moeten uitstappen,” meende John. “Het lijkt de aarde wel, behalve dan dat er geen duizenden zwevertjes in de lucht hangen.”

“We vliegen na de tussenlanding door naar Hindelburcht, de terminus,” wist Minda. “Maar dat zal ook een grote stad zijn, gelegen aan de rivier de Blap,”

“Bij ons heet dat de Vanuar,” legde Danlin uit.

“Alsof wij dat niet weten, computertje,” zei John. “We zijn ook wel in Dandogro geweest, liggend in een van die heerlijke doodkisten.”

“Doodkisten?” schrok Danlin.

“Hij bedoelt de AVC’s, de ‘Animated Virtual Cabins.’”

Onverwachts voelden ze de grond onder hun voeten wegzakken. Zij werden even in de lucht gegooid, een paar centimeters maar, en ploften vervolgens terug op de vloer neer. Minda verloor haar evenwicht en viel op de grond. John was op zijn knieën terecht gekomen. Danlin was veel behendiger en stond nog steeds rechtop. Overal klonk gevloek en gegil. Tjaunaus schreeuwden naar elkaar, maar dat werd voor hen niet vertaald. Ze werden een tweede keer in de lucht gegooid. Of liever, het luchtschip stortte naar beneden.

“We zijn eraan!” hoorde hij John nog roepen.

Kabotnuk

“Nataia!” brulde de juf.

Nataia schrok zich een bult, ze was diep verzonken in haar dagdromerijen.

“Zoals ik zei: op het scherm zie je enkele van de zeshoekige cellen. Ik vroeg jou, Nataia, als je dat in werkelijkheid ook zo ziet.”

“Natuurlijk niet!” Nataia vond dat een heel domme vraag. Welke idioot wist dat nog niet? “De cellen zijn allemaal bedekt door de huid van onze planeet. Die ziet er egaal grijs uit, met uitzondering van enkele gaatjes van de schachtopeningen.”

“Er zijn wel meer dan enkele gaatjes,” wou de juf verbeteren. “Er zijn bijna dertigduizend cellen op onze planeet, elk met een ander soort wezen bevolkt, en elke cel heeft zijn schachtopening. Ongeveer de helft van de cellen staan echter nog leeg, die wachten nog op nieuwkomers.”

“Juf, het zijn geen perfecte zeshoeken, is het niet?” Dat was Damio, de perfectionist van haar groep.

“Inderdaad, de cellen hebben ruwweg de vorm van een zeshoek, met een tussengebied. Onze kolonie ligt in het midden, de evenaar van onze planeet.. Ik toon jullie nu welke cel de onze is.”

In de middelste cel verscheen de tekst ‘Terra Remotus’.

“Nu is mijn vraag natuurlijk: wie woont er boven onze cel? Ik bedoel natuurlijk: wie woont er ten noorden van onze cel?”

“De Medusa’s!” riep Wanda. Nataia vond haar een vreselijke streber. Wanda wou in alles de beste zijn en liet geen kans verloren gaan om te tonen hoe slim ze wel was. In dit geval een mislukte poging, want het antwoord kenden ze allemaal.

“We draaien naar het westen toe,” vervolgde de juf. “Wat vul ik daar in? Virgil?”

“Dat monster: de Moloch.”

“Dat mogen we geen monster meer noemen, Virgil. Het is een heel bijzonder wezen dat al eeuwenlang allerlei organismen in zijn lichaam integreert, zowel dierlijke en plantaardige. Zoals jullie wellicht weten, is er naast zeven Argonauten, een Trjoenenfamilie en een Suk’dan, ook een mens in de Moloch geïntegreerd. Het wezen is nu echter perfect onder controle en kan andere wezens geen kwaad meer doen. Maar dankzij de verbindingen die er recent zijn gemaakt tussen de cellen kunnen die ongelukkigen nu ook onze virtuele wereld, Dandogro, bezoeken. Maar we gaan verder: ten zuidwesten van onze kolonie?”

“De Argonauten, ten zuiden de Hoekies, dan de Glinks en tenslotte de Suk’dans!” antwoordde Hampy, meer dan was gevraagd. Ik ben niet de enige die het op mijn heupen krijgt, dacht Nataia. Dit was werkelijk een les van het laagste niveau, doordat er leerlingen waren met zo weinig interesse dat ze de grijze planeet niet in hun zelfstudie hadden opgenomen. De juf protesteerde en vroeg om haar vragen precies te beantwoorden en niet vooruit te lopen.

“Het wordt heel wat moeilijker als ik een stapje verder ga! Wie bevindt zich ten noorden van de Suk’dans? Wanda?”

De juf had op de slimste van de klas gegokt, maar Wanda wist het niet! Ze werd rood tot over haar oren! Nataia had er haar plezier in, maar liet het niet merken want ze wist het antwoord ook niet. Nu zal er protest komen, dacht ze. Bingo!

“Juf, waarom moeten we dat weten? Waarom leren we niet over de virtuele werelden, dat is toch veel leuker?” vond een leerling.

“Ja!” riep de klas volmondig.

Dergelijke opmerkingen ergerden de juf altijd. “Ik kan maar niet begrijpen dat jullie zo geïnteresseerd zijn in die virtualiteit en zo weinig in de werkelijke wereld waarin we leven. De grijze planeet is een wonder. We weten niet wie de planeet en de poorten heeft gemaakt, maar door de poorten wonen hier bijna alle intelligente en zelfbewuste wezens van de Melkweg en de Andromedanevel. De bedoeling van de onbekende makers is de verschillende wezens bij elkaar te brengen en elkaar te leren kennen, om te voorkomen dat er oorlogen komen door misverstanden. Maar met jullie is dat hopeloos, jullie hebben gewoon geen interesse!”

“Maar juf,” protesteerde Jackmine, “wij komen ook nooit met die wezens in contact. Hoe kan dan onze interesse gewekt zijn? Zelfs de nieuwsberichten hebben het zelden over bewoners van cellen die verder liggen dan onze burens.”

Een gonggeluid weerklonk en als op toverslag begon iedereen met en door elkaar te praten.

Stilte!” De juf gilde zo hard dat haar stem oversloeg. “Dit sein betekent dat we nog vijf minuten hebben! Ik geef jullie een taak mee voor de volgende keer. Jullie gaan elk om beurt een cel bespreken, een van de vijftien dichtstbijzijnde cellen. Ik zal zelf aanduiden wie welke cel doet, want anders is er weer ruzie. Jullie vertellen over de bewoners en zeggen ook iets over de geschiedenis en de cultuur. De volledige omschrijving van de opdracht vinden jullie terug op Geometrics H12. Zoek zelf ook geschikte holo’s voor jullie voordracht. Iedereen komt een kwartier tot twintig minuten aan de beurt, er staan vijf studiepunten op, dus waag het niet eraan te ontsnappen!”

Er was een algemeen protest in het leslokaal maar nu was het de juf die gebaarde dat ze niets meer hoorde. Met een vreselijk humeur pakte ze haar spullen bijeen en verliet het lokaal.

“Jullie blijven hier zitten voor de les basismoraal,” zei ze nog net voor ze verdween.

Nog een vervelende les, dacht Nataia. In de les basismoraal moesten ze met elkaar discussiëren over allerlei onderwerpen om zo te weten welke gemeenschappelijke waarden ze het belangrijkste vonden, of welke regels er voor de samenleving onontbeerlijk waren. Maar wat had dat voor nut? Ze mochten toch niet mee beslissen, dat mocht je pas als je achttien was. Als ze dat opperden, zei de leraar altijd: het is een voorbereiding voor later. Zelf vond ze het idioot, want haar klasgenoten hadden altijd van die ongelofelijke oordelen over alles en nog wat, louter tijdverlies en ijle gesprekken! Ze hield veel meer van de individuele leermomenten: ieder aan de computer en zelf alles uitzoeken. Dan

leerde ze veel sneller, niet meer geremd door de idiote uitspraken van sommige van haar groepsgenoten. Zo kon ze er vaart achter zetten en als ze met de opdracht klaar was, kon ze zelf opzoeken wat ze nog wou weten.

Op het Stravariplein, vóór het gebouw van Virtual Business, leunde Krisian met zijn rug tegen de balustrade waar hij de zaterdag ervoor naast Shinla stond. Hij keek naar de plaats waar de zwever was neergestort. Hij had gevolg gegeven aan zijn drang om er terug te keren, al wist hij niet wat hij nog zou kunnen ontdekken. Maar misschien was dit de goede plaats om zijn gedachten over zijn herinnering te laten dwalen, dacht hij. Er waren weinig voorbijgangers, maandagmiddag was de kalmste tijd van de week voor virtuele ontspanning. De telefoon in zijn oorring gaf een seintje.

“Met Krisian Wellis,” sprak hij tot het minuscule computertje.

“Dag schat.” Het was Shinla, haar gezicht verscheen op zijn linker oog lens.

“Waar ben je? Ik gok op het Antonio Stravariplein.”

“Juist,” zuchtte Krisian.

“Denk je daar iets te vinden dat de scanners over het hoofd hebben gezien? Hun ogen zijn duizend maal scherper, zij hebben meer dan honderd zintuigen, wij hebben er vijf.”

“Ik weet het. Maar thuis kwam ik er niet toe om iets zinnigs te doen. Ik wou hier even mijmeren. Vertel me liever of er nieuws is.”

“Ik liep zonet mijn collega Eva Patrick tegen het lijf, die met het onderzoek belast is. Ik ben weinig aan de weet gekomen. Er was niets verdachts in de omgeving, er is geen motief bekend waarvoor iemand de bestuurder om het leven zou willen brengen en ik mocht de identiteit niet weten. Ik denk niet dat Eva nog verder zal zoeken, het geval wordt geklasseerd onder het hoofdstuk ‘ongevallen’.

“En onze Chlob?”

“Zijn identiteit ken ik wel, hij heet DTP43, dus uit de kolonie, district D, adres TP en als nummer 43, maar dat spreekt weinig tot de verbeelding, nietwaar? Ik ben wel te weten gekomen dat hij de kolonie heeft verlaten, iets later dan hij met jou was afgesproken. Ik zou Plato toch nog maar eens laten uitzoeken of Chlobs geen erg wispelturige wezens zijn of verslaafde grappenmakers.”

Krisian was perplex, dit was een erg bizarre handelwijze voor een hulpvragende, buitenlandse bezoeker. “Ben je iets te weten gekomen over het doel van zijn bezoek aan onze kolonie of wat hij de dagen ervoor had gedaan?”

“Nee, de wet op de privacy, begrijp je. Iemand van de dienst Buitenlandse Zaken heeft dit opgezocht, maar daar heb ik geen collega’s om uit te horen. Ik heb mijn informatie van de big chieft, Suzanne Twilst.”

Krisian zweeg. Hij vroeg zich af of hij Suzanne niet wat loslippiger kon maken, bijvoorbeeld door haar voor een etentje bij hen thuis uit te nodigen. Maar hij kreeg een nog beter idee.

“Ik hoor mijn liefje niet meer?” polste Shinla.

“Sorry, schat, ik denk dat ik eens contact zoek met onze vriend de ambassadeur van de Gokatarasj.”

“Dat had ik verwacht. Soms ben je als een jachthond die in zijn prooi bijt en niet meer loslaat.”

“Gun me dan wat plezier met mijn klui! Tot vanavond, schat!”

“Tot later!”

Krisian vroeg zijn oorcomputertje contact te maken met ambassadeur Petr Shoksj. “Het beeld van de spreker op mijn ooglenzen.”

Krisian kreeg het hoofd van een Gokatarasj op zijn beide lenzen te zien, maar hij zag dat het niet de ambassadeur was.

“Met de ambassade van de Gokatarasj. Waarmee kunnen wij u van dienst zijn, mijnheer Wellis?”

“Ik wil zeer snel een telefonisch onderhoud met de ambassadeur.”

“Hoeveel tijd wilt u met hem praten?”

“Liefst een half uur, als dat mogelijk is. Maar toch minimum tien minuten.”

“Ambassadeur Shoksj heeft binnen een uur een korte pauze. Dan kunt u hem opbellen. Hij zal uw telefoon verwachten.”

“Hartelijk dank.” Krisian verbrak de verbinding en stapte met een stevige pas naar de loopbanden. Binnen een uur wou hij thuis zijn, hij belde liever daar. Nadenkend keek hij naar de grond vóór zijn voeten, toen een onbekend voorwerpje zijn aandacht trok: een klein, geel metalen voorwerpje, als een kort buisje. Zouden de scanners dit hebben gezien, vroeg hij zich af. Mogelijk niet, want het dingetje lag behoorlijk ver van de plaats af waar de zwever was neergestort. Hij wou er niet langer over nadenken en stopte het voor alle zekerheid in zijn jaszak.

De loopbanden bevonden zich langs de buitenkant van het gebouw, onderaan de hellende gevel. Hij stapte tweemaal op een volgende band over, telkens een snellere, en bleef zelf ook doorstappen. Bij een overstap om via de brug naar een ander gebouw te stappen, verloor Krisian even zijn evenwicht. Hij greep snel een van de beugels vast. Boven de zijkant van iedere band liep een rail parallel mee, met bijna elke meter een beugel om zich vast te houden. Meestal had hij die niet nodig, maar nu was hij in gedachten bij de Chlob. Een Chlob die hem dringend en zeer discreet wou spreken, en vervolgens de kolonie ontvluchtte, dat was geen zuivere koffie. Zou hij argwanig zijn voor iets? Werd het te heet onder zijn voeten of was hij plots begonnen twifelen aan de capaciteiten van de detective? Werd hij misschien gedwongen om ons land te verlaten? Hoe het ook zij, hij was

via de schacht uit onze cel opgestegen. Wellicht zou DTP naar de kolonie van de Chlobs terugkeren, maar hij had graag zekerheid. De Chlobs waren technisch niet zo heel ver ontwikkeld, er was dus veel kans dat zij van de ruimtewinkel van de Gokatarasj gebruik maakten en dan zou Petr Shoksj hem kunnen vertellen waar zijn mogelijke klant naartoe was. Misschien kon hij de Chlob daar een bezoekje brengen.

Om naar de groene buitenwijken van Central District te reizen verkoos Krisian de metro, na nog een paar loopbanden kwam hij bij de lift in blok Q07. Hij vroeg naar de vierendertigste verdieping en kwam zo aan zijn appartement. Hij had nog net de tijd om een fruitsap te bestellen aan de gastrolift, liet zich neerploffen en vroeg om de ambassade van de Gokatarasj. Het gebeitelde gezicht van Petr Shoksj kwam direct op het scherm.

“Dag Krisian! Hoe gaat het?”

“Goed, maar het zou nog beter zijn als ik werk had. Ik zal met de deur in huis vallen, want wellicht heb je niet veel tijd. Ik dacht dat ik een opdracht kreeg, toen een Chlob me vroeg om naar hotel Starship Harbour te komen.”

De detective vertelde het hele verhaal.

“En nu wou je weten waar die Chlob naartoe trok?”

“Dat heb je goed geraden, ik wil hem opzoeken.”

“Om hem te vertellen dat je weet waar hij is, dankzij mij? Dat zou me heel ongelegen zijn.”

Krisian begreep dat hij bot ving.

“Maar ik wou wel graag een praatje met je doen,” troostte Petr hem. “Toevallig heb ik vanavond even vrij, om tien uur. Kan je me in de ambassade komen opzoeken?”

Dat klonk beter, vond Krisian. “Ik zie ernaar uit, vriend.”

Petr verdween. Krisian liet zich onderuit zakken, de zetel paste zich aan en werd een ligstoel. Hij blies diep zijn adem uit, toen hij zich zijn drankje herinnerde. “Plato, de zetel even terug wat recht.” Hij dronk zijn bananassap in één keer half leeg. Dan ging hij terug liggen, tot hij vloekend recht sprong. Hij was Nataia vergeten! Hij had zondagavond met Clara en Jim gepraat en zij waren akkoord. Ze meenden dat het Nataia goed zou doen om zich nuttig te voelen en er was in elk geval geen gevaar verbonden aan een zoektocht naar een verloren hondje.

“Plato, verbinding met de Darmushfamilie! Vraag maar direct naar Nataia!”

Het verbaasde gezicht van Nataia verscheen op het scherm, vier maal zo groot als in werkelijkheid. Als een mens of dier groter werd weergegeven dan in werkelijkheid, bleef het beeld tweedimensionaal.

“Dag mijnheer de detective. Wou je iets van mij?” vroeg ze.

“Noem me alstublieft Krisian! Ik wou weten als je voor mij wil werken.”

Nataia begreep er niets van, Krisian had Clara en Jim gevraagd er niets over te vertellen.

“Maar ik zit op school,” was alles wat ze kon uitbrengen.

“Dat weet ik. Het is een opdracht voor ’s avonds als je doodop bent, of voor een deel van je weekends als je Dandogro wilt opofferen.”

Krisian zag aan Nataia’s gezicht dat dit idee haar niet afschrikte en vertelde het hele verhaal.

“Je zult dus goed moeten zoeken, maar Goegel kan je natuurlijk helpen. De vrouw deed aangifte bij de politie, maar die doen uiteraard niet veel inspanning voor een hondje. Je kunt zelf kiezen als je alleen wil werken of als je vriendjes wil inschakelen.”

Nataia aarzelde. Ze was toch niet zo enthousiast als Shinla had voorspeld.

“Ik mag je niet betalen want je bent pas dertien jaar, maar ik beloof je dat ik het met een leuke verrassing zal goedmaken.”

“Akkoord,” antwoordde Nataia onverwacht kordaat. “Maar ik weet niet hoe lang ik het volhoud.”

“Dat geeft niet, dan zoek ik wel iemand anders. Maar eerlijk gezegd: ik vind jou het meest geschikt.”

Ze keek hem even onderzoekend aan. “Waarom dan? Je hebt het al bedisseld met pa en ma, neem ik aan?”

“Wel, daarom wil ik jou: je hebt alweer goed gegokt.”

“Wanneer begin ik?”

“Ik bel nu even de dame op, als ze mij nog steeds wenst in te huren, bezorg ik je vanavond al wat spullen van haar hondje, voor de geursporen, en uiteraard een holo. Ik wens elke avond een rapport, dame, voor je onder de veren kruipt. Je zult mijn smoel nog vaak moeten zien.”

Nataia stak haar tong naar hem uit en het scherm floepte uit. Plato waagde het niet te verschijnen, hij had heel strikte instructies gekregen. Krisian dronk zijn glas leeg en legde zich voldaan neer. Hij had nu tenminste iets om handen.

Nataia bleek erg geïnteresseerd als hij ’s avonds de doos voor haar opende.

“Dit is een hermetische doos om de geur te bewaren. Maar ik heb nog een geurscanner voor jou meegebracht die met Goegel kan concurreren en een zakcomputer waarop de holo staat, met een beschrijving van de plaatsen waar de hond de laatste tijd voor zijn verdwijning zoal was. Hij is vorige week vrijdag verdwenen.”

Nataia bleek nu toch heel enthousiast en wou onmiddellijk vertrekken.

“Ben je dan al klaar met je schooltaken?” vroeg Clara ongerust.

Krisian sprak tot Clara terwijl hij uitdrukkelijk naar Nataia keek. “Ik ben met je dochter tot een akkoord gekomen dat zij enkel op zoektocht gaat als zij met haar werk klaar is.”

“Ik dacht dat zij nog een presentatie moest voorbereiden,” moeide Jim zich. “Die presentatie gaat over de Primitieven die Krisian vorig jaar heeft ontdekt,” verdedigde Nataia zich. “Ik moet een presentatie geven over Krisian, hoe hij de kolonie van de Primitieven ontdekte en wat die over de geschiedenis van onze kolonie vertelden. Dat hoeft ik niet voor te bereiden, dat weet ik wel zo!” “Maar hoeft je niet na te denken over de manier waarop je het zult geven?” bleef Jim volhouden.

“Ik weet precies hoe ik het zal aanbrenge!” protesteerde Nataia. Ze was duidelijk gespannen. Dit zal toch een moeilijk punt blijven, dacht Krisian. In hoeverre laat zij in haar kaarten kijken? Hoeveel schoolwerk zal ze aan haar ouders bekennen? Kan ze zelf de discipline opbrengen om haar schoolwerk even goed te blijven doen en slechts op pad gaan als het afgewerkt is?

“Nataia, ik vertrouw op je kunnen,” sprak hij nadrukkelijk. “Je ouders zullen uiteraard op school wel vernemen of je studies beter of minder goed vorderen. We laten het aan jou over om ervoor te zorgen dat je niet achteruit boert!”

“Een goed idee,” trad Jim bij.

Clara zei even niets. Krisian wist dat het voor Clara niet zo duidelijk was hoe zij Nataia moest aanpakken. Vroeger had de schoolpsychologe gezegd dat zij Nataia haar zelfstandigheid moest laten, dat haar dochter niet de behoefte had om alles met haar ouders te delen. Iedereen wil dingen bij zich houden en ervoor kiezen wat ze met wie willen delen, luidde het. Maar vorig jaar werd de ouders verweten dat ze te weinig aandacht schonken aan Nataia. Clara en Jim hadden allebei een druk werk. Vooral Jim, omdat hij in het weekend zich bovendien bekommerde om de onderlinge strijd van de clans in de virtuele wereld van Dandogro. Een jaar geleden had hij besloten daarmee te stoppen. Nataia was nu langere tijd in Dandogro dan zij en het was niet eenvoudig om veel te vernemen over het doen en laten van hun dochter, ook niet wat betreft haar schoolwerk. Maar de extra tijd en aandacht die zij nu aan haar gaven, samen met de belangstelling die Nataia op school genoot, door haar rol in de gebeurtenissen die het jaar ervoor het land op stelten hadden gezet, was zij toch wat meer beginnen open te bloeien en waren haar schoolresultaten beter. Dat wilden ze liefst zo houden. Jim en Clara bleven een beetje sceptisch en vroegen zich af of ze niet beter het uur zouden bepalen, 's avonds, waarop ze ten vroegste op onderzoek kon. Maar het was Nataia zelf die hen hoop gaf.

“Ik ben om tien uur terug thuis. Ik zal het volgende weekend niet naar Dandogro gaan om de hond te zoeken. Hoe heet het hondje eigenlijk?” Ze richtte zich terug tot Krisian.

“Chouchou natuurlijk,” grijnsde hij. “Het is een fox terrier.”

“Dat zie ik ook wel,” antwoordde ze brutaal, terwijl ze even de holo bekeek. Ze draaide zich om, trok naar de hal, graaide naar haar jasje en opende de voordeur. “Goegel, kom!”

Goegel stond al startklaar in zijn mand en rende full speed op Nataia af. Ze sloeg de voordeur met een harde klap achter zich dicht.

Clara zuchtte. “Ze is toch onverbeterlijk. Ze doet niet eens de moeite om ons ‘tot later’ te zeggen. Ik hoop dat je haar niet ondankbaar vindt.”

“Ik ben haar juist heel dankbaar!” verzekerde Krisian. “Ik ken geen andere kinderen, maar om de een of andere reden heb ik het gevoel dat alleen Nataia de hond op het spoor kan komen.”

“Waarom heeft die mevrouw... hoe heet zij ook weer?” vroeg Clara.

“Mevrouw de barones Von Tieberdsdahl,” grinnikte Krisian.

“Waarom heeft die Tieberdsdahl geen implantaat laten aanbrengen in haar hondje?”

“Dat wou ze haar Chouchou zeker niet aandoen!”

“Zelfs geen halsbandje met een chip?” vroeg Jim.

“Jawel, en dat is het enige vreemde in de geschiedenis. De chip werkt niet meer, maar de halsband werd ook nergens teruggevonden.”

“Dat ding kan defect zijn.”

“Ja, precies op het moment dat het hondje verloren loopt...”

Krisian herinnerde zich plots zijn afspraak met Petr Shoksj, hij moest opschieten! Jim had hem aan de telefoon al aangeboden om hun zwever te gebruiken. Krisian was dankbaar op zijn voorstel ingegaan. Zelf had hij geen geld om zich een zwever aan te schaffen.

Om twee minuten voor tien stapte hij uit de zwever binnen de ambassade van de Gokatarasj. Hij was automatisch gescand bij het binnenrijden en nogmaals bij het uitstappen. Hij had nog steeds het kaartje van de ambassadeur dat hem vlot toegang verschaft. Overal gingen de deuren open, nergens werden hem vragen gesteld. Hij hield het kaartje voor het oogje van de deur op de afgesproken plaats. De deur schoof in het midden open en bracht hem in een grijze mist alsof hij het theaterdecor was binnengestapt van een geheimzinnig toneelstuk. Toen de deur zich achter hem sloot werd Petr Shoksj zichtbaar. Hij zat helemaal alleen en wenkte hem plaats te nemen in de zetel naast hem.

Krisian verwonderde zich erover hoe hij gewoon was kunnen worden aan dat vreemde gezicht, als een Afrikaans masker zeer fijn uitgesneden als door een kunstenaar met veel fantasie, langwerpig, onderaan eindigend op een punt voorzien van een rond mondje als een korte teut van een theepot. Boven die mond liep een middellijn, precies over het midden van zijn gezicht, met een klein driehoekje als neusgat, de ogen als spleten waarachter zich levendige oogjes verschuilden, en een tweedelige hoed op het hoofd als recht opstaande horens.

Na een hartelijke groet en wat verkennende vragen over en weer, kreeg Krisian zijn bestelde drankje en ging Petr Shoksj over tot de kern van de zaak.

“Ik wou je vertellen over de ontwikkelingen op M'dar. Ik heb het over de oorlogsvloot die een jaar geleden van M'dar is vertrokken. Via een stabiel, zelfgemaakt wormgat waren de M'dar-Shoegr erin geslaagd op korte tijd dichtbij Suk'dan-Rad aan te komen. We vreesden dat de M'dar-Shoegr en de Suk'dans als doel hadden hun vloot naar deze planeet te sturen. Zoals je weet houden wij ons hart vast hoe de reactie van de poort daarop zal zijn. Op mijn aanvraag heb je vorig jaar tijdens jullie verlofingsreis de keizer van M'dar gevraagd om met zijn vloot niet naar de grijze planeet te komen, waarvoor ik je dankbaar ben. De keizer heeft het grootste deel van zijn vloot intussen teruggetrokken.”

“Maar niet helemaal?” vroeg Krisian verbaasd.

“Daar hebben wij zelf om gevraagd. Er is nog steeds een oorlogsvloot van M'dar bij Suk'dan-Rad, Krisian, en de schepen zijn eigendom van de Gokshbath – de vergadering van de machtigste M'dar-Shoegr - en van de twee grootste landen van M'dar. Het was beter dat de keizer in die vloot vertegenwoordigd bleef.”

“Om een oogje in het zeil te houden?” giste Krisian.

“Niet alleen dat. Als de keizer er niet aanwezig zou zijn, zouden de Gokshbath en de grootste staten hun macht vergroten. Mochten hun pogingen om tot hier door te dringen, slagen, dan zou de keizer erg aan aanzien en macht inboeten. Dat is het spel van de macht, Krisian.”

“Ja, dat snap ik. Maar ze zullen toch niet de hele vloot naar hier sturen en het risico lopen dat hij door de poort wordt vernield?”

“Zoals je wellicht hebt gehoord, is de vloot er met succes in geslaagd een sonde doorheen het wormgat te brengen. Wij hadden voorgesteld dat de Suk'dans zouden proberen hun wormgat te laten uitmonden nabij Zomeroog, een naburige ster. Maar het uiteinde van hun wormgat is tergend dichtbij, net voorbij Hefta, de tweede planeet in dit zonnestelsel, en dat is heel dicht bij de poort. Het is duidelijk dat de Suk'dans experimenteren om de uitgang van hun wormgat zo dicht mogelijk bij deze planeet te brengen, ook al beweren zij officieel dat dit toeval is en dat zij geen controle hebben over hun einduitgang.”

“Ik heb vernomen dat de grote kruiser van M'dar-Van de sonde heeft opgevangen,” lichte Krisian toe.

“Ja, het schip de ‘Onoverwinnelijke’ is daar nog steeds en wacht dus duidelijk op de volgende aankomst. We vrezen dat het een oorlogsschip zal zijn, ofwel meerdere oorlogsschepen. We zijn bang dat de poort onmiddellijk zal reageren.”

“Maar de ‘Onoverwinnelijke’ laat hij toch ongemoeid!”

“Dat schip is hier gemaakt, in de kolonie M'dar-Van. De poort houdt zich strikt aan zijn eigen regels en heeft ons uitdrukkelijk gezegd dat geen oorlogsbodems

de grijze planeet mogen benaderen vanuit een ander zonnestelsel waar ook in het heelal.”

“Wat ik je nog niet heb verteld,” zei Krisian, “Shinla weet van haar vader, de keizer, dat er eerst een onbemand ruimteschip zal toekomen, een schip van M’dar.”

Petr zuchtte, de Gokatarasj-zucht leek op een licht gedreun. “Dank je, Krisian, dat is toch al een opluchting, er zullen nu nog geen slachtoffers vallen. Omdat je iets losliet van Shinla zal ik je ook iets zeggen dat ik je niet mag zeggen. Jouw Chlob bevindt zich in Dandogro!”

“Maar hij had toch onze kolonie verlaten,” antwoordde Krisian spontaan, toen hij zich realiseerde dat Dandogro een internationale virtuele wereld was geworden.

“Donordland heeft geen voorzieningen voor Chlobs,” legde Petr uit. “De Argonauten hebben wel een HMR, een ‘Hypermovement Room’ voor Chlobs in hun kolonie opgericht. Chlobs willen geen AVC, hun Globbels verzetten zich er tegen. Je weet dat Dandogro nu gezamenlijk bezocht wordt door de Argonauten, de Moloch, de Medusa’s en de Trjoenen. De zwakke plekken in de wanden van de kolonies, die we vorig jaar hadden ontdekt, zijn nu ten volle benut om een gemeenschappelijke virtuele wereld te creëren.”

“Het komt eigenlijk door Juan Altero, onze aardbewoner in de Moloch,” vond Krisian. “Hij had me gevraagd om een dergelijke verbinding. Doordat hij samen met zeven Argonauten, een Suk’dan en een Trjoenenfamilie door de Moloch werd geïntegreerd, en hij nu voor eeuwig deel uitmaakt van dat enorme beest - als ik me zo mag uitdrukken - was dat zijn enige kans om uit zijn isolement te geraken.”

“De andere staten waren echter heel enthousiast. Wij ook, Krisian, ook al heeft onze kolonie geen aansluiting. Dandogro is een virtuele planeet die de grenzen van de cellen overschrijdt, dat lijkt ons een enorme stap vooruit in de evolutie van de planeet. We vragen ons af of de bouwers van de grijze planeet destijds de verzwakkingen niet met opzet hebben laten ontstaan, of misschien moet ik zeggen: niet hebben verhinderd.”

“Maar wat doet de Chlob in Dandogro?”

“Hij wacht er op jou,” antwoordde Petr kalmjes.

“Wat?” riep Krisian verbouwereerd. “Hoezo? Wie vroeg hem om naar Dandogro te gaan?”

“Jijzelf, naar het schijnt!” Petr liet geen enkele emotie blijken, het maskerachtige gezicht van een Gokatarasj toonde altijd weinig emotie. Maar Krisian verdacht hem van enig leedvermaak.

“Ik zou je toch niet vragen waar de Chlob zich bevindt als...”

“Uiteraard. Maar blijkbaar heeft iemand zich voor jou laten doorgaan en stelde hem voor om elkaar te ontmoeten in Kabotnuk, de grote, virtuele stad van de Argonauten in Dandogro.”

“Wie heeft dat bekokstoofd en waarom? En hoe?”

“Ik heb er geen idee van, maar de Chlob met de naam DTP43 is momenteel in Kabotnuk en blijft daar op je wachten. Ga je naar hem toe?”

Krisian dacht even na. Het mysterie intrigeerde hem, als hij deze affaire wou uitspitten, moest hij wel gaan. “Ik ga,” besloot hij. “Morgen ga ik erop af.”

“Goed. Ik zal een bericht naar de Chlob sturen via de Argonauten dat hij je morgen mag verwachten. Ik heb al een HMR gereserveerd op jouw naam in Donordland, voor morgen, de hele dag, beschikbaar vanaf negen uur in de voormiddag. Ik betaal de kosten, nee, geen protest, Krisian. Het gaat hier om een wezen van een ver verwijderde kolonie die uw aardse kolonie bezoekt en vervolgens via de kolonie van de Argonauten een internationale virtuele wereld bezoekt, dit is dus duidelijk een zaak die ook mij aanbelangt. Graag een verslagje achteraf.”

“Dat is beloofd. Kom ik direct in Kabotnuk terecht?”

“Nee, vermits je in Terra Remotus vertrekt, kom je toe in de gouden tempel van Dandor. Laat je dan direct overbrengen naar Kabotnuk. Ik neem aan dat je Chlob je daar zal opwachten en dat hij er de enige Chlob zal zijn. Veel succes!”

Shinla lag al in bed toen Krisian thuis kwam. Hij had honger en bestelde nog een hapje aan de gastolift. Hij at het vlug op bij een glas water, kleepte zich om en kroop naast Shinla onder de deken. Zij bleek wakker te zijn.

“Mag ik je nog storen?” vroeg hij voorzichtig.

“Natuurlijk, lieverd,” antwoordde een aangename stem. Ze vleide zich tegen hem aan en streelde met één hand zijn borst.

“Ben je nog iets meer te weten gekomen?” wou Krisian weten.

“Enkel dat Eva Patrick zich nu volledig toelegt op de inzittende van de neergestorte zwever.”

“Van wie je niet mocht weten hoe die heette?”

“Precies!”

“En de Chlob?”

“Niets meer over gehoord. En jij?”

Krisian vertelde in het kort wat hij bij zijn bezoek aan Petr Shoksj had vernomen.

“Morgen ben je dus op uitstap?” lachte ze.

“Als je dat een uitstap wilt noemen. Ik ben echt wel benieuwd wat die Chlob me te zeggen heeft en ik wil ook uitpluizen wie zich als Krisian Wellis heeft voorgedaan.”

“Ben je terug tegen de avond?” Ze geeuwde.

“Dat is de bedoeling, Petr huurde de HMR voor één dag.”

Hij vertelde ook over Nataia en dan bedacht hij dat hij niet naar een verslag had gevraagd. In de slaapkamer hing een klein scherm, hij riep Plato op. De vermenselijkte hond lag al in bed met een slaapmuts over zijn hoofd, eindigend op een flos. Hij veerde recht. “Wie stoort mijn slaap?”

“Plato, doe niet zo onnozel en vertel me of Nataia nog bericht stuurde.”

“Clara deelde mee dat Nataia niets gevonden heeft. Ze volgde het geurspoor tot waar het eindigde. De politie heeft die zoektocht al eerder gedaan, hun onderzoek is daar definitief gestopt.”

“Zei Clara soms welke plaats dat was?” wou Krisian nog weten.

“Op het dak van de woonpiramide M22.”

“Is dat dicht bij de woning van de barones?” wou Shinla weten.

“Nee,” antwoordde Krisian, “mevrouw Von Tieberdsdahl was er op bezoek bij haar vriendin, Hadi Welsch. De hond moet via de tuin ontsnapt zijn, vermoedt zij, de tuindeur stond open en het appartement van die Hadi ligt net onder het park op de top. Dank je Plato, verdwijn nu maar!”

Plato liet zich in zijn bed achterovervallen en trok aan een touw om de gloeilamp aan zijn plafond uit te schakelen. De holo was meteen een zwart oppervlak.

“Een sterrenhemel graag.”

Sterren verschenen op het scherm, zoals de nachtelijke hemel van de planeet aarde, niet van de grijze planeet.

“Waarom lig je te denken schat?” Shinla merkte dat hij zijn ogen open hield.

“Aan de vele raadsels, de laatste dagen. Eerst dreigt een zwever neer te storten op ons. Door een gelukkig toeval en door jouw reflexen hielden we er niets aan over. Ik heb deze morgen een simulatie laten maken op de holo, met tijdsberekeningen. Rekening houdend met het gewicht van de zwever en met zijn valsnelheid zou hij ons gedood hebben als ik niet onverwachts had halt gehouden.”

“En je mag niet eens weten wie de inzittende was!”

“Inderdaad. Is het een ongeluk of is het sabotage?”

“Spah en Spehl.”

“Wat zeg je?”

“De twee mogelijke saboteurs van de Hindenburg, weet je het niet meer? Was het een ongeval of was het een aanslag?”

“Laat ons die geschiedenis erbuiten houden,” bromde Krisian. “Ik word vervolgens uitgenodigd door een Chlob in Starship Harbour om hem op te zoeken. Hij blijft anoniem en geeft geen uitleg. Hij weigert eveneens een gesprek via het holoscherm. Als ik op de afspraak verschijn, heeft hij aan het onthaal van het hotel de nodige instructies gegeven. Maar de vogel is gevlogen en blijkt nu met een schip van de Gokatarasj naar de Argonautenkolonie verhuisd te zijn. Hij

zat er in een HMR en zal dat ook morgen zodat ik hem in de virtuele wereld van Dandogro kan ontmoeten. Hij beweert dat ik hem daartoe heb verzocht! Wie gaf zich uit voor mij en met welk doel? Wou iemand de Chlob in Dandogro lokken of bij de Argonauten? Of wou iemand mij in Dandogro?”

“Denk je dat die twee dingen verband houden met elkaar, de zwever en de Chlob?”

“Mogelijk. Ik vind het geen goede zaak dat het geval van de zwever door de Dienst Binnenlandse Veiligheid wordt onderzocht en de zaak van de Chlob door de Internationale Veiligheid.”

“Je vergeet de mysterieuze verdwijning van het hondje,” plaagde Shinla.

“Dat is mijn zorg niet, ik doe het omdat ik geld nodig heb. Ik heb een hekel aan mysteries.”

“Helemaal niet, schat, je houdt van mysteries omdat je ze kan oplossen. Mijn detective is weer terug een echte detective.” Ze trok hem naar zich toe en kuste hem op de mond.

Krisian vroeg nu ook het schemerlicht in de slaapkamer zachtjes te laten uitdoven. Zij verloren zich in elkaars heerlijkheid.

Midden in de nacht schrok Krisian wakker. Het was muistil in de slaapkamer, er bleek niets aan de hand te zijn. Naast hem lag Shinla, zij zag er snoezig uit in haar slaap. Hij begon te beseffen dat hij wakker was geschrokken als gevolg van een droom en probeerde zich die droom zo goed mogelijk te herinneren.

Hij stond op een grote bol, in zeshoeken verdeeld. Dit is de grijze planeet, dacht hij in die droom. Op elke zeshoek stond één figuurtje: een Glink, een Heraut, een Trjoenenkoningin, een Argonaut... Hij begreep dat elke figuur op de cel stond voor het wezen in de kolonie. De zeshoek onder zijn eigen voeten was dus Terra Remotus. Hij keek naar beneden en kon mits enige inspanning dwars door de bodem zien. Hij herkende de enorme woonpiramides van de vijf agglomeraties.

Er was een spel gaande waarin hij gedwongen was mee te spelen. Er waren lege zeshoeken en om beurten moesten de figuren een zet doen. Hoe ze konden zetten, was echter niet eigen aan de figuur, het hing af van de macht die de figuur had. Die macht werd bepaald door de technologische ontwikkeling van de kolonie, de onderlinge handel en de vele intriges die er tussen de kolonies bestonden. Er kwam een figuur op hem af die hij niet herkende. De figuur nam een heel grote stap en sloeg hem van zijn zeshoek af.

Krisian kon zich niet herinneren welke figuur hem van zijn terrein had gestoten. Hij besloot de droom uit zijn hoofd te zetten. Hij stond op om naar het toilet te gaan en dronk een slok water. Dan kroop hij terug onder het laken en nestelde zich tegen Shinla's warme lijf aan.